Irtonumero 1:50

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja Y. W. Jalander.

N:o 11–12 | Helsingissä syyskuun 5 p:nä 1938 | 7:s vuosik.

Demokratia ja rauha.

Nykyisin vallitseva „demokratia" — rauhan suurin vaara!

Otsikoin »Demokraattinen yhteiskuntajärjestys rauhan takuu» Svenska Pressen selostaa professori Gunnar Landtmanin, pohjoismaiden opettajien rauhankongressissa Porvoossa, pitämää puhetta aiheesta »Demokratia ja rauha». Luettuaan selostuksen ei voi olla hämmästymättä sitä sekavaa ajatuksenjuoksua, mikä mainitusta puheesta ilmenee. Tässä lyhyessä katsauksessa tahdomme perustella käsitystämme tuon puheen sisällöstä.

Gunnar Landtman sanoo esityksensä johdannossa: »Eräs niistä yhteiskunnallisista perusnäkökannoista, joiden näkökulmasta yhteiskunnallisia kysymyksiä tarkastetaan, koskee itse valtiollisen elämän hoidon edellytystä. Silloin ovat vastakkain kansallinen demokraattinen yhteiskuntakäsitys ja toiselta puolen vallan keskittäminen yhdelle henkilölle tai ryhmälle, joka on **kansantahdosta riippumaton.** Historian kuluessa ovat nämä ristiriitaiset oppisuunnat esiintyneet monissa eri muodoissa. Meidän aikanamme ovat **välimuodot** melkein kokonaan **kadonneet,** ja näinä päivinä on valittava kahden yhteensovittamattoman valtaleirin, demokratian ja diktatuurin välillä. Niiden kummankin suhtautuminen rauhankysymykseen on hyvin erilainen.»

Kysytään hämmästyen: onko tämä asian todellista laitaa täydellisesti vääris(televä johtolause tietoista »valhepropagandaa», vai tahtooko professori todellakin »loistaa» tietämättömyydellään käsitellessään tätä asiaa? Demokratian ja diktatuurin **yhteensovittamaton vastakohtahan** on meidän päivinämme olemassa ainoastaan bolshevistisessa Venäjänmaassa. Mutta koska koko se ryhmä, johon Gunnar Landtman kuuluu — harhaansuunnattu kansainvälinen rauhanliike — kulkee bolshevismin talutusnuorassa, hän tuskin voi tarkoittaa tätä diktatoorista »demokratiaa», sillä sehän olisi samaa kuin iskeä itseään vasten kasvoja. Hänen täytyy siis edellämainitulla lausunnollaan tarkoittaa esim. Saksan oloja ja koettaa sillä vääristellä Saksan sisäpoliittisen elämänmuodon todellista luonnetta.

Itse asiassahan Saksassa ei vallitse ainoastaan demokratia, vaan me tahdomme väittää: demokratia, kansanvalta **korkeimmassa muodossaan.** Että, kuten G. L. tahtoo uskotella, Saksan johtajan valta olisi **»kansantahdosta riippumaton»,** on peloittavaa päättömyyttä, siitä pitäisi jo nykyisin jokaisen asioista vähänkin selvillä olevan ihmisen olla tietoinen. (Mitähän taivaan nimessä ylioppilaat saavatkaan oppia sellaiselta »professorilta», jolta puuttuu yksinkertaisin johdonmukainen ajattelukyky!) Juuri Hitler on tullut valtaan **kansantahdon avulla,** ja se edelleenkin tukee häntä suuremmassa määrin kuin mikään parlamentti koko maailmassa! Paljon suuremmalla syyllä voidaan väittää, ettei ylipäänsä millään puolueparlamentilla ole kansantahtoa tukenaan, vaan ainoastaan tilapäiset pienet enemmistöt. Loistavana esimerkkinä voidaan mainita, että sen ainoan kerran, jolloin meillä tahdottiin saada tietää todellinen kansantahto — kieltolakikysymyksessä — se osoittautuikin aivan toisenlaiseksi kuin johtavien puoluemiesten. Olisi helppoa lukemattomissa tapauksissa samalla tavalla osoittaa, että todellinen kansantahto harvoin on sama kuin meidän valhedemokraattisen valtiomme toimenpiteet.

Kun G. L. sanoo edelleen, että hänen mainitsemansa kahden valtaleirin suhtautuminen rauhankysymykseen olisi »hyvin erilainen», niin on se siinä mielessä, missä puhuja on tahtonut sen esittää, ehdottomasti väärin. Mutta me myönnämme mielellämme, että tässä on kyllä vastakohta olemassa. Mutta se suuntautuu kuitenkin **aivan päinvastaiseen suuntaan,** minkä puhuja on tahtonut esittää. Ehdoton rauhantahto on näet löydettävissä »diktatoorisella», s.t.s reheilisellä, tosidemokraattisella taholla, jota vastoin tulemme tässä myöhemmin, kuten tämän kirjoituksemme otsakkeesta myös käy selville, osoittamaan, että rauhan todellinen vaara on vallitsevassa länsimaisessa valhedemokratiassa.

Ihmettelemme, onko G. L. koskaan pienimmälläkään vakavuudella koettanut perehtyä Saksan nykyisiin oloihin. Jos hän olisi niin tehnyt, hän ei olisi voinut salakavalalla nuolellaan, jota hän käyttää, singota lausetta: »Se on kansakokonaisuus, joka on otettava silmämääräksi yhteiskunnallisia olosuhteita tarkastettaessa. Ei edes valtiota tai sen aatetta voida asettaa **ihmisten yhteisymmärrysvaatimusten edelle.»** Lukekaa melkeinpä mikä hyvänsä Hitlerin puheista, niin tulette huomaamaan, että juuri hän julistaa, että valtion tulee olla välineenä hallitsevan järjestelmän kädessä **kansakokonaisuuden** — juuri yhteisymmärrykseen pyrkivien ihmisten — parhaaksi. Miksi G. L. ei silloin lopeta lausettaan viittaamalla Saksaan! Sillä vallitsevissa valhedemokraattisissa maissahan valtio on ainoastaan puoluepoliittisten etupyyteiden väline.

Sama viittaus Saksaan olisi myös voinut tapahtua puhujan sen lausunnon jälkeen, kun hän sanoo, että »demokratia on voimakkaan valtiovallan käytön kanssa yhdenmukainen edellyttäen, että tämä valta on **luotu ja sitä kannattaa se kansantahto, joka itse alistuu siihen.»** On monta kertaa todistettu, että kansantahto Saksassa suuremmassa määrin kuin valhedemokraattisissa maissa kannattaa demokraattisen vallankäyttäjän toimenpiteitä. Viimeksi mainituissa valtioissa sitä vastoin puolueet tekevät lehmäkauppoja ja ostavat sitten toisiltaan puolue-etuja, joita ne sitten vallanjaossa noudattavat ottamatta pienimmässäkään määrässä todellista kansantahtoa huomioon!

Koettaessaan sitten antaa sutkauksia vastapuolelle kysymyksessä oleva puhuja johtuu välistä päättömiin naurettavuuksiin. Niin esimerkiksi, kun hän lausahtaa: »Suvaitsemattomimpia puolueita, sellaisia, jotka tavoittelevat yksinvaltaa, ovat usein ne, jotka ovat taistelevinaan puoluevaltaa vastaan.» Luvallanne kysyen, herra professori, mikä puoluevaltion puolueista **ei** tavoittele, sikäli kuin se vain on mahdollista, yksinvaltaa?!

Todella loistavan huipennuksen asiantuntemattomuudestaan puhuja tarjoaa kuulijoilleen lausuessaan: »Diktatuuri-ideologian mukaan johtaja ei muodosta mitään sellaista elintä, jonka yhteiskunta olisi tuonut tai olisi edes voinut tuoda esille (kuulkaa!); tämä ideologia ei tunne mitään menettelytapaa johtajan valikoimiseksi (!), vaan levittää mystillisuskonnollisen verhon tämän kysymyksen ratkaisevan kohdan ylle (!). Harhaanjohtamattomalle tarkastelijalle (tietenkin sellaiselle, joka ottaa kaiken viisautensa juutalaisdemokraattisesta valheellisesta sanomalehdistöstä, kuten näyttää olevan asianlaita kysymyksessä olevan puhujan suhteen) ilmenee kuitenkin diktaattorin valtaantulo toisenlaisena: mitä on tapahtunut, ei voida eroittaa siitä satunnaisten tapausten peilistä, **mikä seuraa väkivaltaa.»**

Voidaanko todellakaan ajatella kamalampaa pötyä, jolla tosioloissa ei ole vähäisintäkään perustusta! Edellämainiut lausunnot ovat sellaisia, että joko puhuja esittää tietoisia valheita, tai myöskin sitten on ennenkuulumaton skandaali, että joku professori ottaa puhuakseen asiasta, josta hänellä ei ole vähäisintäkään tietoa. Jokainen nuorukainen, joka koulumatkatoimiston välityksellä on käynyt Saksassa, voisi antaa herra professorille opetusta siinä, että on olemassa hyvin laajasuuntainen »menettelytapa johtajien valikoimiseksi» siinä monivuotisessa koulutuksessa ja sen ohella tapahtuvassa sopivien johtaja-ainesten valikoimisessa, mikä tapahtuu vartavasten tätä varten perustetuissa ja toimivissa johtaja-akatemioissa. Ja mitä nykyiseen johtajaan tulee, niin tuskin kukaan on koskaan historiallisena aikana saanut ottaa haltuunsa suuren kansan hallitsemisvallan **ilman väkivaltaa** niin suuressa määrin kuin Adolf Hitler. Yksinomaan sanansa ja julistuksensa voimalla hän on valloittanut niin kansan sydämen kuin ymmärryksenkin, ja **hänet on asetettu toimeenpanemaan kansantahtoa** mekaniskutta. Mutta sitävastoin oli häntä edeltäneellä parlamentaaris-demokraattisella hallituksella näytettävänään ainoastaan **pitkä sarja ihmisten orjuutusta,** kansantahtoa ollenkaan ajattelematta.

Samalla tavalla häikäilemätön, valheellinen tai häpeällistä tiedonpuutetta osoittava on puhujan seuraava lausunto: »Niin huomattavasti kuin diktatuurijärjestelmä ainakin tähän asti on rakentunut kysymyksessäolevien kansojen kiihkokansallisiin vaistoihin, yhteisymmärryspyrkimyksillä ei tätä nykyä ole niissä mitään tukea (!). Myöskin sen yksityisedun edelle, mikä yhteisedusta aiheutuu, asetetaan oman valtion kiihkokansalliset erikoispyrkimykset.» — Mutta totuushan jokaiselle todella »harhaanjohtamattomalle tarkastelijalle» on, että Hitler ei ainoastaan ole lakkaamatta

Osaako Eljas Erkko hävetä?

Eljas Erkon lehdessä on myönnetty tilaa erään "ei arjalaisen suomalaisen" sepustukselle, jossa puolletaan juutalaispakolaisten vastaanottamista maahamme, muka siten suorittaaksemme velan, jonka olemme jääneet juutalaiselle kansalle velkaa kalleimmasta aarteestamme: Pyhästä Raamatusta — velan, jota ei voida kultata kauniilla puheilla, vaan maksulla (!) (Helsingin Sanomat 27/8 -38, sivu 12, palsta 2.)

Siis näinkö?

Vertaukseksi viittaamme tohtori Martti Lutherin kirjoittamiin sanoihin juutalaisista:

"He ovat oikeita valehtelijoita ja verikoiria, jotka alusta alkaen ja loppuun asti lakkaamatta ovat kieroilla lauseillaan väännelleet ja vääristelleet Pyhää Kirjaa."

(Hänen v. 1543 Wittenbergissä painetusta teoksesta "Von den Juden und ihren Lügen" — Juutalaisista ja heidän valheistaan, sivu 17).

Eljas Erkon lehteä ylläpidetään s u o m a l a i s t e n tilaajien ja ilmoittajien rahoilla. Mutta ei se ainakaan tässä asiassa ole a s i a k k a i t t e n s a etuja edistämässä.

korostanut rauhan- ja yhteisymmärryksen tahtoaan toisten kansojen suhteen ja myöskin **solminut ystävällisiä sopimuksia monilukuisten valtioiden kanssa,** vaan hän on sitäpaitsi nimenomaan kerta kerran jälkeen tarjonnut Ranskalle kättä selittäen, ettei Saksan ja Ranskan **kansojen** välillä ole enää minkäänlaisia syitä erimielisyyksiin olemassa. Ja Saksan taholtahan on myös ehdotettu, että Ranskan kansa saisi äänestää vapaasti ja suoraan rauhantahdostaan Saksaa kohtaan. **Todellinen kansantahto,** jonka edustajana on Saksan kansan johtaja, tiedetään, mitä Saksaan tulee, tässä ja muissa suhteissa. Mutta koska Ranska on parlamentaarisdemokraattisesti hallittu maa, todellisesta kansantahdosta edellämainitussa suhteessa ei tiedetä mitään toimeenpanematta kansanäänestystä, ja sen vuoksi Saksa ehdottaa sitä, jotta kansan mieliala Saksaa kohtaa saataisiin ilmi. Mutta koska tällainen äänestys varmasti antaisi toisenlaisen tuloksen (s.t.s. myönteisen ystävällisen) kuin mitä juutalaisdemokraattinen juonittelu tarvitsee vehkeilyjään varten, niin sellainen kansantahdon selvillesaaminen estetään. Tämä jos mikään juuri todistaa, että parlamentaarinen valhedemokratia heittää kansantahdon kokonaan syrjään. Vallankäyttö tällaisissa maissa kulkee aivan toisia teitä kuin mikä olisi kansalle kokonaisuudessaan hyödyksi. Kansa ei siis saa tässä tapauksessa mitään osuutta **»valtiotahdon muodostukseen.»** Ja kun G. L. itse sanoo puheessaan, että »demokratian painavimpana tunnusmerkkinä on **kansan osallistuminen valtiotahdon muodostukseen»,** niin meillähän on tässä todistus siitä, että Ranska yhtä hyvin kuin kaikki muutkin länsimaiset demokratiat ovat juuri sitä, miksi olemme ne osoittaneet — ainoastaan **valhedemokratioita!**

Ja mitä tulee edellä lainattuun väitteeseen, että autoritääriset demokratiat, sellaiset kuin esim Saksa, asettaisivat kiihkokansalliset erikoispyrkimykset kansan yleisedun edelle, niin sekin on vääristettyä totuutta. Saksa tosin vaatii ja tietenkin myös työskentelee **oikeutettujen kansallisten etujensa hyväksi,** mutta se ei ole koskaan vastustanut sitä, että myöskin muut maat saavat **oikeutetut** kansalliset etunsa tyydytetyiksi. Nyt voidaan tosin heittää esiin kysymys: **Mitkä edut** sitten ovat **oikeutetusti kansallisia?** Toiselta puolen voidaan tähän vastata, etteivät nämä kysymykset ole niin vaikeita vastattavaksi kuin ollaan taipuvaisia uskomaan, jos vain eri maiden **todelliset kansantahdot** saisivat puhua toisilleen yhtä selvästi kuin Saksassa. Mutta valhedemokraattisissa maissa, joita hallitsevat valtion yläpuolella vehkeilevät voimat, ne eivät voi koskaan päästä ilmenemään ennenkuin nämä siirtyvät todella demokraattisiin hallitusmuotoihin. Toiselta puolen nykyisessä Saksassa ei voida osoittaa tapahtuneen toimenpiteitä, jotka sotisivat yhteisymmärrystahtoa vastaan. Kukaan järkevä ihminen ei, eivätkä edes Versaillesin sopimuksen luojatkaan, voi enää kieltää, että kun Saksan kansa asteittain tuhosi joukolle »demokraattisia» valheita rakennetun Versaillesin sopimuksen, se olisi ollut muuta kuin **oikeutettu** kansallinen toimenpide. Yhtä järjetöntä olisi kieltää oikeutus saksalaisen kansakunnan yhteenliittymiseltä niinkuin se molemminpuolisesta vapaasta tahdosta tapahtui Saksan — Itävallan tapauksessa. Ja yhtä oikeutettua olisi, että kaikki muukin Saksaan välittömästi rajoittuvat saksalaiset alueet saisivat yhdistyä emämaahansa.

Täysin luonnottomat valtiomuodostelmat, kuten Tshekkoslovakia, ovat häpeämättömiä valhedemokraattisia väkivallantekoja, jotka osoittavat, että nämä demokratiat ovat rauhan säilymiselle vaarallisia. Kun tämä kysymyksessä oleva sosiologian professori siitä huolimatta lopettaa esityksensä tällä tavalla: »Sosiologia ei etsi suuntaa-antavia yleisiä periaatteitaan joistakin epätodellisista aatteellisista arvoista, vaan vakuuttavasta yhteisestä **käsintavoitettavasta hyödystä** tai hyvinvoinnista», niin sallittakoon sanoa, että koko hänen Porvoossa pitämä puheensa osoittaa, että joko hän ei käsitä tai hän ei tahdo soveltuttaa tätä sosiologista periaatetta todellisuudessa. Sillä silloin hän ei sotkisi itseään valhedemokratian »epätodellisiin arvoihin», vaan suoraan tunnustaisi, tutkittuaan ensin olosuhteita Saksassa, että siellä todellakin kansan »yhteinen, käsintavoitettava hyöty tai hyvinvointi» käy kaiken muun edellä. Asian näin ollen professorin puhe murenee asiallisessa arvostelussa yhdeksi paikkansapitämättömien korulauseiden epäsosiologiseksi vyyhdiksi.

*

Mitä sitten esitelmänpitäjän aiheenvalintaan »demokratiasta ja rauhasta» tulee, niin tämä kysymys sinänsä ansaitsee hieman käsittelyä.

Aina siitä asti, kun Hitler tuli valtaan Saksassa ja oli aloittanut kansantahdon täyttämisen rakentamalla ja muodostamalla Saksaa maaksi, jossa kansa kokonaisuudessaan tuntisi viihtyvänsä ja saisi tuntea, että sillä oli todellinen isänmaa ja osallisuus sen kaikkiin luoviin mahdollisuuksiin, eikä ainoastaan nylkemisen kohteena olemiseen, kuten asianlaita on valhedemokraattisissa maissa, joissa muutamat vallassaolevat henkilöt tai ryhmät käyttävät kansaa ja maata omien puolue-etujen hyväksi, he ovat aloittaneet Saksaa vastaan kiihotustaistelun, joka hakee vertoja raakuudessaan ja valheellisuudessaan. Tätä kiihotustaistelua Saksan valtakuntaa vastaan johtavat sen demokraattis-bolshevistisen liittoutuman juonenpunojat, jonka länsimaiset demokraattiset maat ovat muodostaneet. Syynä on toiselta puolen se, että Saksa on Hilerin toimenpiteiden ansiosta pudonnut pois olemasta juutalaisvapaamuurarillisten valtion yläpuolella toimivien voimien bolshevisoimistoimenpiteiden kohteena. Ja toiselta puolen, koska Saksasta leviää näiden voimien kulissien takaisten vehkeilyjen paljastus ja valistustyö, mikä on erittäin vaarallinen heidän jatkuvan salakavalan pelinsä mahdollisuuksille.

Hitler on lakkaamatta korostanut rauhantahtoaan, eikä mitään hänen toimenpiteistään voida järkevällä syyllä selittää rauhaa häiritseväksi. Niinpä hänen ehdottoman, melkeinpä yli-inhimillisen itsehillintänsä ansiosta sekä sudeettisaksalaisten samanlaisen esiintymisen vuoksi rauha on kyetty säilyttämään tshekkiläisten harvinaisten röyhkeistä provokaatiotoimenpiteistä huolimatta, provokaation, joka on voinut käydä päinsä ainoastaan siten, että heidän tukenaan on edellämainittu demokraattis-bolshevistinen liittoutuma. Hitlerin suhtautuminen näihin provokaatioihin on paras ajateltavissa oleva todistus tämän todella demokraattisen maan järkähtämättömästä rauhantahdosta. Nämä tosiasiat silmäin edessä voidaan väittää, että on osoitettu melkeinpä yli-inhimillistä rauhantahtoa, sillä jos koskaan on ollut oikeutettua syytä antaa ojennusta ulkopoliittisen provokatoorisen julkeuden johdosta, niin ainakin sellaisten toimenpiteiden takia, joihin tshekit ovat tehneet itsensä syyllisiksi.

Mutta miten ovat »demokratiat» suhtautuneet tähän kysymykseen? Sen sijaan että ne olisivat tarmokkaasti puuttuneet asiaan liittolaisensa hillitsemiseksi, ne ovat vaaniskelleet lymypaikoissaan ja odotelleet harkitsemattomia toimenpiteitä Saksan taholta. Kun tällaisia ei tapahtunut, ne ovat jopa sangen naurettavilla propagandatoimenpiteillä koettaneet saada itselleen kunnian siitä, ettei rauhaa ole häiritty. Jos nyt Saksa olisi ollut parlamentaaris-demokraattisesti hallittu maa, jossa olisi ollut kansainvälistä johtoa tottelevia puolueita (esim. marxilaisia) hallituksessa, niin ei koskaan tiedetä, miten olisi tshekkiläisten provokaatioiden johdosta käynyt. Mutta autoritäärisen hallituksen, joka tuntee kansantahdon ja noudattaa sitä, ansiosta säilytettiin rauha. Kansainväliset vehkeilyt eivät saaneet minkäänlaista toimintatilaisuutta, mihin niillä muuten on mahdollisuus johtamiensa »demokraattisten» puolueitten avulla.

Ja edelleen. Kenellekään muulle ei kuulu, miten vallanpitäjät tahtovat järjestää sisäpoliittiset olonsa. Ja Hitler on usein selittänyt, etteivät he sekaannu toisten maitten sisäisiin asioihin. Jos ne ovat parlamentarismiinsa tyytyväisiä, niin se on niiden oma asia. Mutta Saksa vaatii, että myöskin se saa rauhassa järjestellä sisäisiä olojaan. Tältä näkökannalta ei siis aiheudu mitään rauhanvaaraa Saksan taholta. Mutta miten on valhedemokratioiden laita? Äskettäin on yhä uudelleen eri tahoilla, niin Ruotsissa, Englannissa, Ranskassa kuin Amerikassakin julkisesti saarnattu, että **suorastaan tahdotaan hävittää fascistiset ja kansallissosialisitset valtiot juuri näiden valtioiden erilaisen sisäpoliittisen aatemaailman takia.** Muistamme juutalaisnaisen Forsman-Levisonin, professori Segerstedtin kautta johtaman »Göteborgs Handelstidning'in», joka melkeinpä joka päivä levittää mahdollisimman likaisia kiihoituskirjoituksia, »New Chronicle'n» kiihotus- ja valhekirjoitukset Englannissa, entisen ministerin P. Cotin avoimen kehoituksen valhedemokratioille aloittaa ennakkosota Saksaa vastaan, ja nyt Englannin juutalaisen työväenedustajan Montaguen Balfourille tekemän kysymyksen, kykenevätkö Englannin matkustajalentokoneet kuljettamaan myöskin pommeja Lontoon ja Berlinin välisen matkan. Montague ja P. Cot ovat, on hyvä huomata, tunnettuja »pasifisteja». Oivallisia rauhanapostoleita!

Näemme siis, että todellinen vaara rauhalle syntyy ainoastaan siten, että valhedemokratiat puolueparlamentaarisen järjestelmänsä vuoksi ovat leikkipalloja kaikenlaisten kansainvälisten sotakiihkoisten vapaamuurarillisten asehankkijoiden ja juutalaisten »kostajien» käsissä siitä syystä, että Saksa on puhdistanut maansa tästä poliittista vehkeilyä harjoittavasta ja sivistyksellistä mädännäisyyttä levittävästä roskaväestä. Euroopan pelastus ja rauhan säilyminen perustuu valhedemokratioiden muuttumiseen todellisiksi demokratioiksi tai niiden pakolliseen kunnioitukseen tosidemokraattisten valtioiden, ennen kaikkea Berlinin—Rooman akselin voimaa kohtaan.

Y. W. J.

Juutalaisten maahantulviminen ja siinä piilevät vaarat.

Kuulimme äskettäin suoraan juutalaiselta taholta väitettävän, että Suomen valtio olisi puolestaan suostunut siihen, että suurehko määrä juutalaisperheitä saisi muuttaa maahan. Tämä tuntuu kuitenkin sitäkin uskomattomammalta, koska kansanrintamalehdistössämme joka päivä toitotetaan, että "demokratiaa" juuri sen vuoksi voidaan sanoa "demokratiaksi", koska se muka on "kansantahdon" ilmaus. Jos kuitenkin toimeenpantaisiin kansanäänestys, jotta kerrankin taas kuultaisiin, tahtooko kansa jotakin muuta kuin mitä puoluepaavit tahtovat, niin olemme vakuutetut, ettei ainoatakaan juutalaista saisi tuoda maahan.

Keski-Euroopan juutalaisten meidän maahamme, samoin kuin muihinkin maihin, siirtymisestä johtuva vaara on paljon suurempi kuin miltä se ensi silmäyksellä ehkä näyttää. Ensiksikin täytyy muistaa juutalaisten perinteellinen — johtuen heidän Talmud-uskonnostaan — vihamielinen suhtautuminen kristittyihin kansoihin ja heidän siitä aiheutuva "velvollisuutensa" pettää ja mädättää niitä. Kristityitä kohtaan on sen vuoksi juutalaiskansaa pidettävä luonteenomaisena rikolliskansana. Ja tämän yhteydessä on toisekseen huomattava, että **ne juutalaiset,** jotka muuttavat maahan, ovat ensi sijassa sellaisia, jotka paljastettujen rikostensa takia pakenevat maasta toiseen, ja parhaassa tapauksessa sellaisia, jotka koettavat pelastaa nahkansa vielä paljastamattomien rikostensa ilmitulolta. Juutalaisemigranttien suhteen ollaan sen vuoksi tätä nykyä tekemisissä hyvin epäluotettavien ainesten kanssa.

Kun Saksassa lähes viisi vuotta sitten ryhdyttiin ensimmäisiin toimenpiteisiin juutalaisia vastaan, pakeni heti Saksan noin 600.000 juutalaisesta 60.000 maasta pois. Suurin osa heistä olisi kuitenkin voinut pysyä maassa samoin kuin ne 90 %, jotka niin tekivät. Sillä ne, joita etsiskeltiin paljastettujen rikostensa takia, olivat aluksi verrattain harvalukuiset. Mutta suurempien ja karkeimpien juutalaisrikollisten paha omatunto ajoi heidät pakoon. Sitten kun useat näistä olivat tarpeeksi kauan rajan toisella puolella vahdiskelleet, oliko ehkä päästy heidän rikostensa jäljille, ja ellei näin näyttänyt tapahtuneen, heitä virtasi jälleen Saksaan takaisin. Se osa juutalaisista, joka jäi maahan, katsoi niin hyvin peittäneensä eriiaiset salavehkeensä, että he rohkenivat jäädä maahan.

Kun sitten kansallissosialismi vähitellen oli saanut kaiken juutalaisia koskevan aineiston käsiinsä, nämä olivat niin suuressa määrin paljastuneet yhteiskunnan vihollisiksi, että yhteiskunta ja kansakunta olivat pakoitetut monella eri tavalla suojelemaan itseään juutalaisvaikutukselta. Tämän julkisuuteen saatetun aineiston ansiosta ovat muissakin maissa kansan silmät avautuneet, ja useissa niistä seurataan nyt monessa suhteessa Saksan esimerkkiä. Ja luonnollisinta olisikin, että kaikissa maissa äärimmäisen johdonmukaisesti suljettaisiin portit juutalaisilta. Vain tällä tavalla pakoitettaisiin esiin juutalaiskysymyksen ainoa oikea ratkaisu, johon juutalaisten on ennen pitkää suostuminen, nimittäin että he hankkivat itselleen sellaisen maa-alueen, jonne he kaikki voivat sijoittua asumaan ja jossa he rauhassa saavat pettää ja mädättää toisiaan niin paljon kuin heitä ikinä haluttaa. Muiden kansakuntien keskuudessa heillä ei ole mitään tekemistä.

Kun juutalainen suurpääoma hallitsee 70 % maailman kaikista rikkauksista, juutalaisille on maailman helpoin asia hankkia koko kansalleen oma maa-alue, jonne se voi asettua asumaan. Ja kun he sitä paitsi täydellisesti hallitsevat Ranskaa, he voivat varmasti järjestää asian niin, että he saavat Madagaskarin omakseen huokeasta hinnasta. Kun sitten maailman kaikki juutalaiset on onnellisesti koottu sinne, niin muuhun maailmaan saadaan varmasti rauha. Niin kauan kuin juutalaisilla on mahdollisuus vehkeillä ja harjoittaa mädätystä muissa maissa, jatkuu myös se valhedemokraattinen barbaria, joka nyt kukoistaa kaikissa niissä maissa, joissa juutalaiset hallitsevat sanomalehdistöä, radiota, kirjallisuutta j.n.e. ja ostavat poliitikkoja ajamaan juutalaisten asiaa.

Kun ensimmäinen juutalaisemigranttivirta levisi Saksasta Eurooppaan, koetettiin kaikkialla puolus-

tautua sitä vastaan. Saksaa soimattiin, mutta sittenkään itse ei tahdottu juutalaisia maahan! Kaunista johdonmukaisuutta! Kuitenkin se oli ymmärrettävää, sillä pian osoittautui, että juutalaiset niissä maissa, joihin he olivat saaneet asettua asumaan, esiintyivät yhtä julkeasti ja samoina petkuttajina kuin entisessä oleskelumaassaan. Meidän tarvitsee palauttaa muistiin ainoastaan juutalaisen Barmatin kavallukset ensin Saksassa ja sitten Belgiassa ja Hollannissa. Ja Hollannin eri ammattijärjestöt tekivät hallitukselle aivan samanlaisen vetoomuksen juutalaisten maahantuion kieltämiseksi kuin näinä päivinä on tapahtunut meidän maassamme, huomauttaen, että seuraukset juutalaisten maahantulosta tulisivat olemaan tuhoisia.

Osoittaaksemme juutalaisten rikoksellisen luonteen muuhun kansaan verraten tarkastamme asiaa tilaston valossa. Mutta ettei sanottaisi, että tässä tilastossa olisi "natsismin väritystä" käytämme erästä paljon aikaisempaa tilastoa, jolloin juutalaiskysymystä, sellaisena kuin meidän aikanamme, ei vielä esiintynyt.

Teoksessaan "Die Juden in der deutschen Kriminalistik", julkaistu Liepzigissä v. 1893, W. Giese esittää Saksan rikostilaston ajalta 1882—89. Tällöin hän tulee seuraaviin valaiseviin tuloksiin.

Muihin Saksan asukkaisiin verraten osoittautuu, että j u u t a l a i s e t ovat edellämainittuna aikana tehneet

Tilasto, jossa otetaan tämäkin asianlaita huomioon, on jokin aika sitten julkaistu Saksassa nimellä "Sonderbericht des Preussischen Landes-Kriminalamtes über die Beteiligung der Juden an der Kriminalität". Siitä käy selville, että juutalaisia oli esim. v. 1929 28 % **huumausmyrkkyjen** (opiumin, kokainin, morfinin y.m.) **salakauppiaina.** Äskettäin kerrottiin m.m. jopa kansanrintamalehdistössämmekin, miten eräs juutalainen rabbiini joutui kiinni tällaisten myrkkyjen tavattoman laajasuuntaisesta salakuljetuksesta, mitä hän oli harjoittanut lähettämällä näitä kiellettyjä aineita postissa uskonollisten kirjojen sisään asetettuina. Uuden hallitussuunnan ansiosta, joka kaikilla aloilla on vaikuttanut puhdistavasti, tämä luku aleni v:een 1935 mennessä Saksassa 13 %:iin. Mutta maasta poismuuttaneiden juutalaisten salakuljettajien lukumäärä lisääntyy prosenteissa sitä enemmän muissa maissa, varsinkin Ranskassa ja Tshekkoslovakiassa, jotka ovat juutalaisten paratiiseja! Lääkäreistä, jotka Saksassa joutuivat kiinni viimeksi mainituista rikoksista, oli vielä 1935 30 % juutalaisia. Kun tämän lisäksi otetaan huomioon ne lukuisat juutalaiset, jotka ovat harjoittaneet **sikiönpoistoa,** tehneet **siveellisyysrikoksia potilaitaan kohtaan, levittäneet siveettömiä oppeja** (Magnus Hirschfeld y.m., y.m.), niin ei ollenkaan ole ihmeteltävää, että Saksassa on äskettäin kaikilta juutalaisilta lääkäreiltä evätty

yksinkertaisia vararikkoja ..	20	kertaa enemmän kuin muu kansa
harjoittaneet koronkiskomista	19	" " " " "
tehneet petoksellisia vararikkoja	11	" " " " "
henkisen omaisuuden varkauksia (kirjallisia varkauksia, plagiaatteja y.m.)	9,5	" " " " "
rikoksia työlakeja vastaan	9	" " " " "
varastetun tavaran kätkemisiä	5	" " " " "
harjoittaneet terveydelle vahingollisten elintarpeiden myyntiä	4	" " " " "
tehneet rikoksia toisten salaisuuksia vastaan	3,6	" " " " "
käyttäneet väärää rahaa ..	3	" " " " "
harjoittaneet lahjomista	2,8	" " " " "
kiellettyä uhkapeliä	2,7	" " " " "
kiristystä	2,5	" " " " "
tehneet rikoksia sosialilainsäädäntöä vastaan	2,4	" " " " "
asevelvollisuusrikoksia	2,4	" " " " "
yleisluontoisia petoksia	2,3	" " " " "
vääriä ilmiantoja	2,1	" " " " "
asiakirjojen väärennyksiä ..	1,8	" " " " "

Edelläolevassa tilastossa esiintyvät juutalaisten tekeminä ainoastaan uskonnoltaan mooseksenuskoisten juutalaisten rikokset, jota vastoin jotakin muuta uskontoa olevien juutalaisten rikokset ovat rasittamassa ei-juutalaisen kansanosan rikospuolta. Jos juutalaiset olisi luettu juutalaisiksi uskonnostaan riippumatta, kuten nykyisin on tapana tehdä, ja juutalaiset itse ovat kautta aikojen tehneet, niin rikostilasto tulisi juutalaisille vieläkin raskauttavammaksi.

ei-juutalaisen kansan lääkitsemisoikeus. Tunnettua on myös, että juutalaiset ovat aina olleet ja ovat edelleenkin **valkoisen orjakaupan** ja **poliittisten murhien** pääorganisaattoreita.

Eräs niistä rikoksista, joka on varsinkin juutalaisten pikkurikollisten suosiossa, on **taskuvarkaus.** Saman tilaston mukaan oli juutalaisten osuus tällaisissa rikoksissa v. 1932 82 %! V. 1933 Berlinissä otettiin kiinni 88 kansainvälistä **väärinpelaajaa.** Näistä oli 55, siis 66 % juutalaisia. V:een 1935 mennessä oli vallassaoleva hallitus saanut nämä rikokset Berlinissä laskemaan 23:een, joista 14 oli juutalaisten tekemiä. Ulkomailla jokseenkin samoihin aikoihin todettujen juutalaisten väärinpelaajien lukumäärä oli 66 %. Lisäksi tilasto osoittaa, että juutalaiset ovat erinomaisen taipuvaisia **verokavalluksiin, valuuttapetoksiin, avioliittohuijaukseen, vakuutuspetoksiin, luottohuijaukseen, koronkiskomiseen ja kiristykseen.** Kun lisäksi otetaan huomioon, että edelläesitetyt luvut koskevat kansaryhmää, joka on ainoastaan n. 0,9 % Saksan väestöstä, niin juutalaisen rikoksellisen ainekksen prosenttiluku itse juutalaisen kansanosan keskuudessa on todella kauhistuttava. Jos nyt asiaa valaistaksemme oletamme, että rikosten lukumäärä ryhmässä, missä juutalaiset tekevät rikoksia n. 10 kertaa enemmän kuin se kansa, jonka keskuudessa he asuvat, olisi esim. 500 rikosta 200.000 asukasta kohden eli 0,25 %, niin juutalaisten osuus näihin rikoksiin olisi 450, mikä, jos heidän kokonaislukumääränsä väestö olisi 0,9 %, tekisi suhteen 1800:450 eli 25 %.

Jos nyt, sen mukaan kuin mitä edellä on osoitettu, pääasiassa näitä juutalaisaineksia muuttaa maahan, on helppoa ymmärtää, mihin se johtaisi, jos me ilman muuta, täysin väärän ja äärimmäisen lapsellisen humaanisuuden nimissä alkaisimme ottaa heitä maahamme. Ei riittäisi se, että saisimme kärsiä heidän ainaisesti röyhkeästä ja häpeämättömästä käyttäytymisestään, vaan ennen pitkää olisimme kyllä pakoitetut kulkemaan kädet taskussa ollaksemme vakuutetut, että saame pitää sen, mikä on omaamme.

Y. W. J.

Juutalaisten kyynillisyys.

Monet puolalaiset lehdet ovat lainanneet ulkomaalaisesta lehdestä juutalaiskirjeenvaihtaja Sara Lewinin lausunnon, jonka hän kirjoitti vastaukseksi italialaisten lehtien tekemiin hyökkäyksiin juutalaisuutta vastaan. Siitä artikkelista haluamme esiintuoda seuraavaa:

Minä ja uskokuntani pidämme maata missä oleskelemme, ainoastaan rajoitetun ajan isänmaanamme, jonka kansa meillä ei ole mitään perinteitä, jotka sitoisivat meidät siihen. Kuinka juutalaiset voisivat taistella vastaan kommunismia, jonka rakennuspohja perustuu Talmud'iin ja Vanhaan Testamenttiin? **Kommunismi on osa verestämme.** Se hetki, mitä nyt elämme, on juutalaisuuden koston hetki kristitylle maailmalle

Valhedemokratian väärä idealismi.

Otsikoin "Juutalaiset pakolaiset" kirjoittaa prof. Yrjö Hirn "Hufvudstadsbladet'issa muutamia rivejä, jotka ovat täysin tosioloja vastaamattoman ja väärän "idealismin" tyypillisiä ilmauksia, "idealismin", joka nykyisin niin runsaana kukoistaa iverseniläisten "rauhanystävien", "rauhanliittolaisten" ja muiden samantapaisten muodossa.

Prof. Hirn asettuu vastustamaan juutalaispakolaisten poislähettämistä koskevia vaatimuksia ja valittaa puuttuvan "säälintunnetta näitä väkivaltapolitiikan uhreja kohtaan" sekä vertaa **näitä juutalaispakolaisia** meidän omiin maanpakolaisiimme routavuosien aikoina! Tämä viimeksi mainittu osoittaa, miten surullisen pintapuolisesti professori käsittää tämän asian. Vähäisinkin perehtyminen tähän aiheeseen olisi toki prof. Hirnille selvittänyt, että tässä on kysymyksessä kaksi aivan eri asiaa, voimmepa sanoa, toisilleen pelkkiä vastakohtia. Meidän routavuosien maanpakolaisemme olivat maan omia poikia, jotka kansalaisvelvollisuuksia täyttäessään ja maan lakeja kohtaan osoittamansa järkkymättömän uskollisuutensa vuoksi joutuivat ristiritaan vieraan sortovallan täysin laittomien ja väkivaltaisten vaatimusten kanssa, sortovallan, jolla ei ollut mitään oikeutta niihin väkivaltaisiin toimenpiteisiin, joihin se oli ryhtynyt Suomen omia lainkuuliaisia alamaisia ja kansalaisia kohtaan. Se vieraanvaraisuus — useimmissa tapauksissa poliittiset pakolaiset elivät ulkomaillakin Suomesta lähetetyillä rahavaroilla — heimoveljiensä taholta, joita sitäpaitsi uhkasivat samat vaarat kuin suomalaisiakin, tapahtui sillä perustuksella, että venäläisvallan routavuosina maanpakoon ajamat kansalaisemme olivat **todellisia poliittisia pakolaisia.**

Juutalaisten ollessa kysymyksessä **ei sitävastoin ole ollenkaan kysymys poliittisista pakolaisista** tämän sanan varsinaisessa merkityksessä. Tässä ei ole kysymys saksalaisista, itävaltalaisista, puolalaisista eikä unkarilaisista, jotka poliittisista syistä olisivat pakoitetut pakenemaan maistaan sen vuoksi, että heitä kohtaan olisi ryhdytty epäoikeutettuihin toimenpiteisiin. Tässähän on kysymys kokonaan vierasrotuisesta ja kansallisuudeltaan vieraasta kansakunnasta, joka on omavaltaisesti pesiytynyt edellämainittujen kansojen keskuuteen ja tosin saanut tulla noiden maiden **alamaiseksi,** mutta se ei ole koskaan voinut eikä tahtonut tulla niiden todellisiksi kansalaisiksi. Sillä jos prof. Hirn suvaitsee vähänkin tutkia asiakirjoja ja kirjoituksia, niin hän tulee löytämään juutalaisten itsensä esittämiä lukemattomia todistuksia ja lausuntoja, joiden mukaan tuskin mikään kansa tätä ennen olisi niin voimakkaasti julistanut kansallisuusperiaatetta kuin juutalaiset, silloin kun he itse ovat kysymyksessä. He jos kukaan ovat sitä mieltä, että minne hyvänsä juutalainen asettuneekin asumaan, hän pysyy kuitenkin saman juutalaiskansan **jäsenenä hajaannuksessakin,** hän **kuuluu juutalaiseen kansakuntaan, ja juutalaiskansan** edut ovat **hänelle aina** sen maan **ja kansan** etuja **arvokkaammat** ja kalliimmat, minkä maan alamainen hän on, siinä tapauksessa, etteivät nämä edut sattuisi **jonakin ajankohtana jostakin ulkonaisesta poliittisesta syystä** olemaan yhdenmukaiset. Kansainvälisiä yhteisiä etuja juutalainen julistaa ainoastaan "gojimeille" heikontaakseen voimakkaasti kansallistahtoisia valtioita ja kansakuntia, jotta nämä myöhemmin sitä helpompana saaliina kokonaan joutuisivat juutalaisten hallittaviksi.

Sitä paitsi tässä on kysymys henkilöistä, jotka vapaaehtoisesti — ellei ole kysymys suorastaan etsintäkuulutetuista rikollisista — pakenevat niitä vaikeutuneita toimeentulomahdollisuuksia, jotka vieraaseen kansakuntaan kuulumisen oikeudella ovat tulleet heidän osakseen ja kannettavakseen sen kansallisen lainsäädännön perusteella, jonka kysymyksessä olevat voimakkaat kansalliset valtiot ovat maissaan toteuttaneet. Mutta ei kai kukaan voi oikeutetuilla syyllä kieltää jotakin kansaa säätämästä lakeja, joiden tarkoituksena on estää jonkin täysin vieraan kansan ja rodun, jolla todistettavasti on yhteiskuntaa rappeuttavat ominaisuudet, tunkeutuminen yhteiskuntaruumiiseen, tai sen poistaminen sieltä, minne se jo on tunkeutunut. Sehän olisi samaa kuin kieltää joltakin kansalta oikeus käyttää hygienisiä toimenpiteitä niinhyvin ennakkoehkäisevässä kuin parantavassakin tarkoituksessa.

Kun sen syvemmälti ei vaivaudu perehtymään niinkään laajakantoisiin kysymyksiin kuin puheenaoleva, jossa herrat Hirn ja Iversén, kumpikin tahollaan, ovat mielipiteensä lausuneet, neuvomme heitä kumpaakin pysymään lestissään ja jättämään kansallisuusongelmien pohtimisen myöskin juutalaiskysymyksen suhteen niille, jotka näitä asioita tosiasioiden pohjalla tutkivat, tuntevat ja sen perusteella myöskin esittävät ne suuntaviivat, joita yhteiskunnan on näissä kysymyksissä noudatettava.

Y. W. J.

Maailmassa on 17 miljoonaa juutalaista.

Saksan tilastollisen valtakunnantoimiston laskelmien mukaan, joka on julkaistu aikakauskirjassa "Wirtschaft und Statistik", oli v. 1937 maailmassa n. 16,8 milj. juutalaista. Tällöin on otettu huomioon yksinomaan ne juutalaiset, jotka kuuluvat mooseksenuskolaiseen uskontokuntaan. Lisäksi tulee tietenkin hyvin suuri lukumäärä juutalaisia, jotka saadakseen henkilökohtaisia etuja ovat liittyneet muihin uskontokuntiin lakkaamatta sen vuoksi olemasta juutalaisia.

Kaksi kolmasosaa eli n. 10 miljoonaa juutalaista asuu Euroopassa, ja näistä suurin osa — n. 8 miljoonaa — asuu Euroopan itäisillä raja-alueilla, pääasiassa kaupungeissa. Amerikassa asuu 5 miljoonaa juutalaista.

Maailman kaikista kaupungeista on New Yorkissa enimmän juutalaisia. Siellä nimittäin asuu heitä n. 2,5 miljoonaa, siis n. 15 % maailman kaikista juutalaisista.

“EI-ARJALAISTEN KÄSISSÄ ON MILJOONIEN ELÄMÄ.“

Yleisjuutalainen aikakauslehti väittää, että Blum, Litvinoff ja Hore-Belisha ovat yhdistäneet voimansa Saksan tuhoamiseksi.

Sitä mukaa kuin koko juutalaisten käsissä olevan tai muuten hengeltään juutalaistuneen maailmanlehdistön kauhu- ja sotakiihoitus autoritäärisiä kansallisia valtioita, ennen kaikkea Saksaa, vastaan saa kansanrintama-demokraattisesti hallittujen valtioiden taholta esteettömästi jatkua, ja yleispoliittinen tilanne maailmassa ja varsinkin Euroopassa tulee tämän järjettömän ja hillittömän kiihoituksen johdosta yhä kärjistyneemmäksi, sitä julkeammaksi ja röyhkeämmäksi käy juutalaisten omissa »kansallisissa» julkaisuissaan harjoittama provokatoorinen ylimielisyys, saadessaan tällä tavalla omille juutalaiskansallisille imperialistisille pyrkimyksilleen tervetullutta tukea. Niinpä esim. viime huhtik. 18 p:nä, silloin vielä koko yhdistyneen Pohjolan »johtajaksi» itseänsä haaveilevan tirehtöörin, Wenner-Grenin, käsissä oleva tukholmalainen lehti »Nya Dagligt Allehanda» julkaisi kokonaista 4 palstaa käsittävän artikkelin Suur-Britannian sotaministeristä, juutalaisesta Leslie Hore-Belishasta, otsikoin »Toinen Disraeli». Tällaiset kirjoitukset juutalaisten kanssa muutoinkin kiinteissä suhteissa olevien »kansallisten tirehtöörien» omistamissa sanomalehdissä ovat, jos mikään, omiaan antamaan juutalaisten kansalliskiihkoisille kostonajatuksille ja julkeille mielikuville tuulta purjeisiin.

Antaakseen tukea juutalaisten »kansallisille» pyrkimyksille ja toiveita heidän kieltämättä monimutkaisten »kansallisten» pulmiensa suotuisasta ratkaisemisesta tänä juutalaisille varsin kriitillisenä aikana, kutsui Yhdysvaltain presidentti Roosevelt äskettäin kokoon kansainvälisen konferenssin Evianiin, jossa olivat läsnä lähes 30 valtion edustajat. Tässä konferensissa piti ratkaistaman kysymys:. »Mihin juutalaiset?» juutalaisille mahdollisimman kivuttomalla ja myönteisellä tavalla ja antaa »kotimaattomille, syyttömästi vainotuille juutalaisparoille» lisäksi marttyyrikruunu. Mutta tämä Rooseveltin kömpelö juutalaisten auttamismanööveri Evianissa juoksi auttamattomasti kuiviin pääasiassa Etelä-Amerikan valtioiden jyrkästi vastustavan kannan vuoksi. Ne kieltäytyivät päättävästi ottamasta vastaan juutalaisia. Kukaan ei huoli heitä maahansa, eivät myöskään ns. suuret demokratiat, joilla siirtomaissaan olisi tarpeeksi tilaa juutalaisten kansalliselle asutukselle ja juutalaisen kansallisvaltion muodostamiselle. Nyt tyrkytetään heitä melkeinpä väkipakolla niihin pieniin maihin, joissa juutalaisia on ennestään vain vähäinen määrä. Mutta tämäkin toimenpide näyttää onnistuvan ainoastaan määrättyyn rajaan saakka, kykenemättä ollenkaan tuomaan edes lievitystä juutalaiskysymyksen ratkaisulle niissä maissa, missä se on polttavin — päinvastoin vain laajentaen sitä niihinkin maihin, missä se ei ilmeisemmin ole ennen esiintynyt.

Mutta suurten suojelijoittensa ja asianajajiensa toimenpiteiden johdosta juutalaiset käyvät vaatimuksissaan yhä röyhkeämmiksi ja kansainvälisessä kiihoituksessaan yhä julkeammiksi. Silmiinpistävin esimerkki siitä on eräässä maailmanjuutalaisuuden vanhimmista ja arvokkaimmista julkaisuista, Yhdysvalloissa jo 60 vuoden ajan ilmestyneessä yleisjuutalaisessa kansallisessa viikkolehdessä »The American Hebrew» t.v. kesäk. 3 p:nä julkaistu kirjoitus: **»Onko Eli, Eli voittava Horst Wesselin?»** Tämä julkeudessaan ennenkuulumaton sepustus ei ole tietenkään jäänyt kansallisen Saksan maailmanjuutalaisuutta koskevilta asiantuntijoilta huomaamatta, ja »Völkischer Beobachterin» kesäkuun 17 p:n numerossa lehden päätoimittaja, valtakunnanohjaaja Alfred Rosenberg yksityiskohtaisesti käsittelee mainittua kirjoitusta, tehden siitä hillitysti ja vakuuttavalla tavalla sellaisia johtopäätöksiä, jotka ovat mitä suurimmassa määrin omiaan selvittämään maailmanjuutalaisuuden lähimpiä päämääriä ja kiihkeimpiä toiveita. Tämän valtakunnanohjaaja Rosenbergin kirjoituksen, jota lisäksi ylipainoksena on levitetty ympäri maailmaa satojatuhansia kappaleita, julkaisemme seuraavassa kokonaisuudessaan. Mainittakoon vielä, että vaikka tuon juutalaislehden kirjoitus mitä julkeimmalla tavalla loukkaa Englannin ja Ranskan kansoja ja varsinkin niiden kansallisia puolustusvoimia, näiden maiden taholta ei ole tehty mitään tällaisten häväistysten toistumisen ehkäisemiseksi. Näyttää siltä, että hallitusvalta noissa maissa on jo vajonnut niin syvälle, että se juutalaisten taholta on valmis vastaansanomatta nielemään millaisia hävyttömyyksiä hyvänsä. Rosenberg kirjoittaa:

Maailman sanomalehdistö ja monilukuiset radiolähetysasemat ovat useissa eri maissa taas olleet toiminnassa, levittäen muka väärentämättömänä tietoaineistona sellaisia Saksan johtavien miesten puheita, joita nämä eivät ole koskaan pitäneet, saadakseen tällä tavalla aikaan suunnitelmallisen kiihoituksen Saksan valtakuntaa vastaan.

Ei voi olla epäilystäkään siitä, että Prahan juutalainen bolshevismi on ponnistanut kaikki voimansa aiheuttaakseen yhä uudelleen poliittisten ja muiden provokatooristen tekojen avulla ristiriitoja, joiden tarkoituksena on kietoa koko Eurooppa hirvittävään sotaan. Näinä päivinä on Saksan jälleen täytynyt huomauttaa eräästä katalasta yrityksestä, jonka eräs suuri juutalainen sanomalehti Lontoossa lähetti maailmalle saadakseen aikaan syvän vihamielisyyden toiselta puolen Saksan kansan ja toiselta Englannin ja Ranskan kansojen välille. Tällöin on merkillistä, että sillä aikaa kun nämä sanomalehdet valmistelevat valhetietojaan ja suuri osa muusta maailmanlehdistöstä ottaa nämä painetut lausunnot jollakin tavalla vääristellen, ikäänkuin ne voisivat kuvata niinsanottua saksalaista imperialismia, nämä samat ihmiset suvaitsevat jättää kokonaan huomiotta juutalaisten maailmaa vastaan sinkoamat mitä häpemättömimmät uhkaukset sittenkin, vaikka nämä röyhkeät uhkaukset sisältävät Englannin ja Ranskan kansojen mitä karkeimpia loukkauksia.

Sen vuoksi tahdomme tänään tällä paikalla ohjata ranskalaisten, englantilaisten ja amerikkalaisten valtiomiesten huomion erääseen juutalaiseen lausuntoon, jonka he — ehkä — ovat jättäneet huomiotta, mutta jonka saattaminen heidän kansojensa tietoon olisi paljon terveellisempää kuin suvaita määrättyjen sanomalehtien harjoittamaa Saksan valtakunnanvastaista kiihoitusta.

»The American Hebrew», eräs Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa ilmestyvä juutalainen aikakauslehti, julkaisi kesäkuun 3 p:nä 1938 ilmestyneessä numerossaan erään kirjoituksen, jossa perinpohjaisesti käsitellään juutalaista maailmanpolitiikkaa ja jonka otsakkeena on:

»Onko Eli, Eli voittava Horst Wesselin?»

Tässä kirjoituksessa sanotaan, että Englannin, Ranskan ja Neuvosto-Venäjän muodostama liittokunta tulisi yhdessä asettumaan menestyksen huumaaman Adolf Hitlerin voittokulkua vastaan, ja että, joko sattumalta tai tarkoituksellisesti, jokaisessa noista maista on tärkeimmällä paikalla **juutalainen.**

»Ei-arjalaisten käsissä on miljoonien elämä.»

Sitten esitetään: Leon Blum ei tosin ole tällä hetkellä enää Ranskan pääministerinä, vaan Daladier on ottanut hallitusvastuun painon — vain lyhyeksi ajaksi — hartioilleen. Blum on huomattava juutalainen »hänestä voi vielä tulla se Mooses, joka oikealla ajalla johtaa kansan (Ranskan kansan) pois erämaasta». Sen jälkeen todetaan, että Litvinoff, siis »venäläinen» ulkoasiainkomissaari, on suuri juutalainen, joka istuu Stalinin, »tämän kommunismin pienen tinasotamiehen» oikealla puolella. Litvinoff muka on tullut nyt jo niin suureksi, että hän on päätään pitempi jokaista internationalen toveria »lukuunottamatta Kremlin kalpeakasvoista vahtia». — Stalin ehkä iloitsee, että Litvinoffin veriheimolaiset, ja ehkäpä tämä itsekin, pitävät häntä vain välikappaleenaan, vain eräänlaisena »tinasotamiehenä».

Litvinoffista sanotaan sitten, että tämä »vastukset voittava, nerokas mies» on keksinyt ranskalais-venäläisen sopimuksen ja toteuttanut sen käytännössä. »Hän se oli, joka taivutti Rooseveltin ... varsinkin, mitä kauppasuhteiden solmiamiseen tulee ... Hän se oli, joka on päässyt aina diplomaattisten saavutusten äärimmäisille rajoille saakka pakottamalla konservatiivisen, sylinteripäähineisten Etonin koulun oppilaiden hallitseman Englannin asettumaan ystävällisiin suhteisiin punaisen Venäjän kanssa.»

Näillä Etonin koulun oppilailla tarkoitetaan ilmeisesti ensi sijassa herra Edeniä, jonka neuvostovenäläinen myötämielisyys on yleisesti tunnettu tosiasia.

Vaikka jo muutkin juutalaiset sanoma- ja aikakauslehdet ovat nykyistä brittiläistä sotaministeriä koskevana mielipiteenään lausuneet, että hän epäilemättä on Englannin tuleva päministeri, niin tämän näkökannan herra Hore-Belishasta lausuu edellämainittu amerikkalais-juutalainen lehti seuraavalla tavalla:

»Ja Hore-Belisha. Miellyttävä, sulava ja taitava, kunnianhimoinen ja pätevä, kuohahteleva ja arvovaltainen ... hänen tähtensä on vielä nousemassa. Hän tulee astumaan Disraelin jalansijoissa Downing Street 10:ssä sijaitsevaan hallituspalatsiin, jossa kuninkaan kaikkien alamaisten kohtaloista päätetään.»

Sen jälkeen viitataan siihen, että Hore-Belishan nousu on muka ollut ilmiömäinen, että hän on lordi Beaverbrookin alaisena ollessaan oppinut ja myöskin ymmärtää saavuttaa sen, että hänen nimensä tulee yhä uudelleen esiintymään etualalla.

Ja sitten seuraa jotakin,

JONKA JOKAISEN ENGLANTILAISEN PITÄISI LUKEA KYMMENEEN KERTAAN.

Kirjoituksessa nimittäin sanotaan:

»Vajaassa vuodessa tämä vilkas ja hyökkäävä nuori mies muutti brittiläisen armeijan, jolla oli äärimmäisen kulunut, vanhentunut ja täysin puutteellinen varustus, sotavahvuiseksi, mekanisoiduksi sotakoneistoksi ... Ja tämän hän loi maailmassa, joka oli vaarassa tulla joksikin sellaiseksi kuin roskaläjäksi diktaattoreille.»

Kansallissosialistinen liike ei ole koskaan henkilökohtaisesti hyökännyt jonkin muun maan toimessaolevaa ministeriä vastaan, koska tällä liikkeellä on sellainen näkökanta, että jokainen kansa valitsee hallitusmiehikseen sellaisia henkilöitä, joita se itse haluaa. Me emme ole tätä asennettamme muuttaneet siitäkään huolimatta, että niin monien, saksalaisia valtiomiehiä kohtaan suunnattujen häpeämättömien hyökkäysten takia todellakin olisi ollut täysi syy vastata samalla tavalla. Sen vuoksi emme nytkään ajattele millään tavalla henkilökohtaisesti hyökätä toimessaolevan brittiläisen sotaministerin kimppuun. Mutta meistä näyttää juutalaisten taholta suunnattomalta julkeudelta tällä tavalla häväistä brittiläistä armeijaa. Yksinpä Suur-Britannian jokainen vastustajakin niin menneeltä ajalta kuin nykyisinkin on aina tuntenut kunnioitusta brittiläistä sotilaskuntoa kohtaan, eikä todellakaan olisi tarvittu ketään Hore-Belishaa herättämään Englannin kansan keskuudesta esiin sellaisia sotilaita kuin Raleigh, Drake, Clive, Hastings, Elliot ja Nelson. Ja tämä

Yli 3000 vuotta

on "kansainvälinen kansa" näytellyt kohtalokasta ja salaperäistä osaansa ihmiskunnan kehityksessä. Tänä päivänä esiintyy juutalaiskysymys koko maailmassa poltavammin kuin milloinkaan ennen.

Tämän kysymyksen synnyistä syvistä antaa

IKUINEN JUUTALAINEN

(Siniristin erikoisnumero 12 v. 1937)

selvät ja valaisevat tiedot. 30 sivua, runsaasti kuvitettu julkaisu.

Saatavana kirjakaupoista ja Kustannus OY. VASARALTA.

Helsinki, P. Roobertinkatu 10. - Puh. 35 874.

Hinta: Smk. 3:—.

Lähetetään tilattaessa postivapaasti, jos Smk 3:— seuraa tilausta.

on luonteenomainen merkki, miten juutalaisuus, kun joku sen jäsenistä on saavuttanut jonkin huomattavan aseman, jo lyhyen ajan kuluttua ponnistelee voimiaan toitottaakseen maailmalle, miten muka jokin ennenkuulumaton nero on muutamassa kuukaudessa aivan rähjäisestä laitoksesta luonut loistavan järjestön. Myöskin se, että juutalaisella taholla Hore-Belishaa aivan avoimesti mainitaan Chamberlainin seuraajana, kuuluu koko maailman juutalaisuuden aina havaittaviin röyhkeisiin luonteenominaisuuksiin.

Sen jälkeen, mitä edellä on mainittu, sanotaan edelleen:

»Saattaa siis tapahtua, että nämä kolme Israelin poikaa (siis Blum, Litvinoff ja Hore-Belisha) tulevat muodostamaan liittokunnan, joka tulee lähettämään tuon hullun natsidiktaattorin, tuon uuden ajan suurimman juutalaisvihollisen, samaan helvettiin, mihin hän itse on koettanut kirota niin monia meidän miehistämme.»

Näillä sanoilla väitetään, ettei edes brittiläinen sotaministerikään esiinny Suur-Britannian etujen puolustajana huolehtiessaan brittiläisten puolustusvoimien vahvistamisesta, vaan että hän pitää brittiläistä voimaa ainoastaan välineenä valmistellakseen Englannin kansan avulla Saksan valtakunnan tuhoamista. Ja edelleen hänen toimintaansa tulkitaan siten, että hän yhdessä Blumin ja Litvinoffin kanssa — jotka tosin mainitaan vain erittäin huomattavina niminä — ja siis yleisjuutalaisen, kaikki valtiot käsittävän maailmanpolitiikan mukaisesti työskentelisi ennakkosodan aikaansaamiseksi Saksaa vastaan:

»Ei-arjalaisten käsissä on miljoonien elämä.»

Että maailmanjuutalaisuudella on ainoastaan yksi ajatus, estää Euroopan kansojen herääminen ja nimenomaan tukahduttaa kansallissosialismi vieraan rodun ylivaltaa vastaan tähdättynä vastalauseena ja kansakuntien itsemääräämistahdon tunnusmerkkinä, sen me tiedämme. Me tunnemme ne kapinayritykset, joita Saksassa on tehty, me tunnemme sen kiihoituksen, joka on koko maailmassa päästetty valloilleen. Me näemme, miten tämä juutalainen maailmanpolitiikka näkee Prahassa vaivaa syöstäkseen Euroopan verisiin ristiriitoihin ... Ja tässä eräs juutalaislehti puhuu julkeasti ja häpeämättömästi, että juutalaisen maailmanpolitiikan tarkoituksena on kukistaa Adolf Hitler ja hävittää Saksan valtakunta, ei sen vuoksi, että Suur-Britannian tai Ranskan edut olisivat uhatut, vaan ainoastaan juutalaisten.

Olisi hyvä, jos maailmanlehdistö ja muiden valtioiden radiolähetykset ottaisivat kannan näihin syytöksiin nähden ja selittäisivät lukijoilleen ja kuuntelijoilleen, mitä nämä vuodatukset (jotka eivät suinkaan ole yksityisiä ilmiöitä, vaan joista me valtakunnan puoluepäivillä vuodesta vuoteen olemme esittäneet todisteita) suvaitsevat maailmalle juutalaisen maailmanpolitiikan ilmauksina tiedottaa. Me olemme joka tapauksessa vakuutetut, että tuskin on olemassa yhtään tai hyvin harvoja sanomalehtiä, jotka antavat niistä tiedon lukijoilleen, ja aivan varmasti tuskin yhtään yleisradioasemaa, joka ilmoittaisi siitä kuuntelijoilleen. Juutalaiset voivat nykyisin singota maailmalle mitä suurimpia hävyttömyyksiä ja julkeimpia uhkauksia herjattujen kansojen kykenemättä puolustautumaan näitä hävyttömyyksiä vastaan. Juutalaiset sanomalehdet voivat rankaisematta leimata brittiläisen armeijan juutalaisen valtapolitiikan välineeksi ilman että siihen kiinnitetään mitään huomiota tuossa maassa, joka muuten on niin ylpeä perinteistään, mielipiteittensä vapaudesta ja voimansa suuruudesta.

Kun vielä samassa kirjoituksessa »Ranskan keskinkertainen presidentti» Lebrun leimataan vain »koristeelliseksi henkilöksi», Leon Blumin jalansijoissa kulkijaksi, niin silloinhan on sanottu vain, että Ranskan kansa on jo tullut juutalaisten vaistoista riippuvaiseksi ja että ne ranskalaiset, jotka vielä hallitsevat, eivät ole mitään muuta kuin suojakilpiä, joiden takana juutalaisvalta valmistautuu uutena »Mooseksena» ottamaan haltuunsa lopullisen johdon.

Tuon juutalaisartikkelin lopussa sanotaan sitten, sen jälkeen kun näiden Israelin kolmen pojan Saksan kukistamiseksi tekemää liittoa on ylistetty:

»Voidaan pitää varmana, että nämä kolme kansakuntaa (siis noiden kolmen juutalaisen johtamat ranskalaiset, englantilaiset ja neuvostovenäläiset) monien sopimusten yhdistäminä esittävät tosiasiallista, vaikkakaan ei kirjallisesti vahvistettua liittoutumaa ja tulevat vieri vieressä seisomaan torjuakseen Hitlerin myöhemmät itäänpäin suunnatut askeleet, sillä se käsky, joka lähettää ensimmäisen natsin paraatimarssissa tshekkiläisen rajan ylitse, merkitsisi kipinää, joka syöksee Euroopan tuhon omaksi.»

Ja sitten voitonriemuisesti: »Ja kun taistelujen sauhut ovat häipyneet, kun rummut eivät enää kaiu ja kuulat ovat lakanneet vinkumasta, silloin on esiintyvä kuva, joka osoittaa sille ihmiselle, joka tahtoi näytellä Jumalan osaa, **Hakaristi-Kristuksen, joka ei tosin niinkään levollisesti laskeudu alas hautaan, sillä aikaa nämä kolme kansakuntaa yhdessä virittävät rekviemin (sielunmessun),** joka erityisen huomattavasti muistuttaa 'Marseljeesin' (Ranskan kansallislaulun) 'God save the King'n, (Englannin kansallislaulun) ja 'Internationalen' (bolshevikien ja marxilaisten vallankumouslaulun) sekoitusta ja päättyy häikäisevään, sotaisaan, ylpeään ja hyökkäysintoiseen loppusäveleeseen:

'Eli, Eli'.

Tässä Amerikan juutalaisten kostohymnissä ilmenee seltainen juutalainen imperialismi, jota vastaan jonkin muun kansakunnan vaatimukset näyttävät häviävän olemattomiin. **Juutalaisten viha eurooppalaisia ihmisiä kohtaan** on saanut tässä historiallisen ilmauksensa: ala-arvoiseksi tunnustetun viha, ihmisen, joka kuitenkin luulee jo siinä määrin pureutuneensa kiinni Euroopan kansojen elämään, ettei häntä enää voi mikään siitä eroittaa pois. Tällä uskolla on monien valtioiden hengen tilan suhteen epäilemättä oikeutuksensa, ja sitäkin suuremmalla syyllä, kun nähdään, että juutalaisia ei ainoastaan puolusteta, vaan että koko maailma kaikuu huudosta, kun Saksan kansa vapauttaa itsensä loisistaan ja kun muut kansat, jotka tahtovat tervehtyä, lähtevät samalle tielle päästäkseen jälleen luonteensa mukaiseen sivistykseen ja todelliseen kansallisvaltioon. Nyt pitäisi siis kaikkien kansojen olla olemassa Jehovaa varten ja kaikkien kansallishymnien hukkua »Eli, Eli»n, heprealaisen kostolaulun kohinaan ... **Ja nuo kolme »ei-arjalaista pitävät sen lisäksi kuolinmessuja.**

Mainittakoon vielä, että tuon juutalaisen aikakauslehden otsikkosivulle on kuvattu vanhatestamentillinen henkilö Judit, joka heiluttaa välkkyvää kostonmiekkaa.

Tshekkoslovakian ongelman ydin.

Vanhoina aikoina maa oli taloudellisten rikkauksien ehdottomasti tärkein ja välitön lähde. Kansallistunteet ja kansojen itsemääräämisoikeuden periaate olivat miltei tuntemattomat käsitteet. Valtioita hallitsivat melkein kaikkialla jotakuinkin itsevaltiaat ruhtinaat.

Sellaisten olosuhteitten vallitessa tapahtui usein, että joku ruhtinas yhdisti monta eri kansaa tai heimoa valtansa alle yhtenäiseksi valtiokseen.

Nyttemmin on suurteollisuuden ja kulkuneuvojen kehitys luonut aivan uusia edellytyksiä taloudelliselle toiminnalle. Näin ollen maa ei ole enää entisellä tavalla kokonaan etualalla taloudellisissa ongelmissa, vaan sellaiset tekijät kuin myyntimarkkinat, luotto y.m. ovat usein ratkaisevia merkitykseltään. Kansanvaltaiset pyrkimykset ovat synnyttäneet kansallisen aatteen, ja ruhtinaitten merkitys on supistunut miltei olemattomiin, eikä näin ollen enää kelpaa entisellä tavallaan eri kansojen ja heimojen yhdyssiteeksi.

Kehitys kulkee sentähden nykyään luonnon voimalla kansallisia valtiomuodostuksia kohti, s.o. pyritään luomaan sellaisia valtioita, joiden asukkaat ovat suurin piirtein yhtä ja samaa kansallisuutta. Monesta eri kansallisuudesta muodostetut valtiot **eivät ole enää ajanmukaisia,** varsinkaan niissä tapauksissa, joissa ei edes ole enää olemassa mitään niiden yhteenkuuluvaisuutta edustavaa ruhtinassukua.

Entinen Itävalta-Unkari, jossa hyvin monta eri kansallisuutta oli yhdistetty Habsburgien ruhtinassuvun valtikkaan alle, oli ehkä tyypillisin esimerkki sellaisista menneiden aikojen olosuhteiden perusteille rakennetuista valtioista. Sentähden se ei jaksanut kestää aikamme myrskyjä, vaan sortui niihin.

On kuitenkin vielä olemassa tekijä, joka määrätyissä omissa tarkoituksissaan yrittää taistella luonnollista kehitystä vastaan. Tämä tekijä tavallaan pyrkii asettautumaan entisten ruhtinassukujen tilalle ja niiden tavoin yhdistämään valtansa alle eri kansoja ja heimoja. Tämä tekijä on juutalaiskansa.

Tämän pyrkimyksen syyt selvenevät seuraavasta lainauksesta Englannissa ilmestyvästä "JEWISH WORLD" (Juutalainen maailma) — nimisestä huomattavasta aikakauslehdestä. Sen 9/2 1883 ilmestyneessä numerossa sanotaan:

Juutalaisten hajaantuminen on tehnyt heistä kosmopoliittisen (s.o. kaikkialla maailmassa kotona olevan) kansan. He muodostavat ainoan maailmankansalaiskunnan. Tässä ominaisuudessaan he tuntevat itsensä kutsutuiksi toimimaan, ja itse asiassa he toimivatkin, kansallisten ja rodullisten ominaisuuksiensa pakosta.

Juutalaisten suuri päämäärä on, ettei heidän kohtalokseen tulisi jonakuna päivänä asettautua johonkin maailman kulmaan yhtenäiseksi joukoksi, vaan että koko maailma tulisi juutalaisten opeilla kyllästetyksi, niin että tällä tavalla toteutuisi juutalaishengen valta koko maailmaa käsittävässä kansojen veljeskunnassa. Kaikkien muiden rotujen ja uskontojen tulee hävitä.

Kosmopoliittisena kansana ovat juutalaiset kohonneet sen järjestelymuodon yläpuolelle, jota kansallinen järjestelymuoto ihmisten elämässä edustaa. He eivät voi enää palata viimemainittuun järjestelymuotoon.

He ovat tehneet koko maailman kotimaakseen ja yrittävät nyt saattaa muut kansat seuraamaan heidän esimerkkiään. He tekevät vielä enemmän: Toimintansa avulla kirjallisuudessa ja tieteessä sekä vallitsevan asemansa vaikutuksesta julkisen elämän kaikilla aloilla he murskaavat ja hävittävät ei-juutalaisten omalaatuisen ajattelutavan ja muovailevat siten heidän elämänsä juutalaisiin muotoihin ja juutalaiseen henkeen.

Tällaiseksi siis juutalaiset **itse** toteavat päämääränsä.

Itse asiassa he eivät kuitenkaan ole "kohonneet kansallisen järjestelymuodon yläpuolelle". Päin vastoin: oma koti omalla maakamaralla, mikä on miltei kaikkien muiden kansojen jäsenille luonnollinen ihanne, on juutalaisille saavuttamaton järjestelymuoto. Juutalainen on näet luonteeltaan loisolento, joka voi menestyä ainoastaan siellä, missä hänellä on tilaisuus keinotella omakseen toisten ihmisten luomia arvoja.

Kokoontuneina "johonkin maailman kulmaan, yhtenäiseksi joukoksi" juutalaiset tulisivat pääasiassa riitelemään vain keskenänsä ja tuhoamaan toinen toisensa, niinkuin me näemme heidän jo tekevän Venäjällä, saatuaan siellä ylivallan käsiinsä. Tätä heikkouttaan he yrittävät peittää kerskailemalla, että he muka olisivat jo "sivuuttaneet" sen mitä he eivät ole pystyneet edes saavuttamaan. Muistuu mieleen tarina ketusta ja pihlajanmarjoista!

Sitä mukaa kuin kansallinen aate kehittyy ja kansat sekä kansallisuudet heräävät he eivät halua juutalaisia johtavaksi "yhdyssiteeksi" — ja kaikista vähimmin "muovailijoikseen,,. Kansalliset valtiot pystyvät keskenänsä luomaan ulkomaalaisia yhteyksiään ilman juutalaisten rahamiesten välitystä ja hoitamaan sisäisen kehityksensä ilman juutalaisia "muovailijoita". Kansallinen aate riistää siis juutalaisilta heidän nykyisen toimeentulonsa pohjan ja pakoittaa heidät vastoin omaa tahtoaan yrittämään perustaa oman kansallisen valtion, jossa heidän täytyy tulla keskenänäsä toimeen, muiden kansojen tavoin. Sitä eivät juutalaiset **halua,** ja **sentähden** he ovat kansallisvaltion aatteen vannoutuneita vihollisia kautta koko maailman.

Kuten viime aikojen historiasta hyvin tiedetään, ovat juutalaiset pyrkineet vapaamuurariuden välityksellä yllyttämään kansoja vallankumouksiin, joihin ruhtinaiden valtaistuimet sortuisivat. Siinä he ovatkin jo huomattavassa määrässä onnistuneet. Mutta tätä he eivät ole tehneet siinä tarkoituksessa, että vapautetut kansat saisivat nyt vapaasti toteuttaa omat kansalliset pyrkimyksensä, vaan asettaakseen oman juutalaisen rahavaltansa entisten ruhtinassukujen tilalle yhdistämään eri kansoja.

Näitten juutalaisten pyrkimysten ehkä tyypillisimpinä tuloksena on Versaillesin pakkorauhan luoma Tshekkoslovakia. Siellä näet ei ole edes olemassakaan mitään selvää kansallista enemmistöä, vaan ainoastaan joukko kansallisia vähemistöjä, joista tshekkiläiset muodostavat suurimman. Hankkiakseen itselleen kohtuuttoman edullisen aseman muitten kansallisten vähemmistöjen kustannuksella ovat tshekkiläiset nyt taipuvaisia palvelemaan juutalaisten päämääriä, ja sentähden juutalainen rahavalta tukee heitä. "Hallitse hajoittamalla" on aina ollut juutalaisten politiikkana.

Tshekkoslovakian ongelman luon-

„Englannin vapaa sanomalehdistö."

Englannissa ei ole läheskään niin monta juutalaista sanomalehtimiestä kuin oli Saksassa Weimarin järjestelmän aikana. Mutta sen sijaan määräävät juutalaiset rahavaltansa avulla ratkaisevalla tavalla Englannin sanomalehdistön sisällön.

Kuitenkin toimii myöskin Englannissa muutamia huomattavia sanomalehtimiehiä, jotka ovat juutalaisia. Niistä mainittakoon George *Edinger*, jonka kirjoitukset ilmestyvät "Sunday Expressissä" (painos 1.000.000 kpl.) ja "New Chroniclessä" (painos 1.400.000 kpl.). Tämä kirjoittaja uhkasi hiljattain eräässä kirjoituksessaan Saksaa "500.000.000 ihmisen vihalla".

Juutalainen *Sidebotham* kirjoittaa melkein yksinomaan Saksan vastaisia kirjoituksia "Sunday Timesiin" (painos 200.000 kpl.), käyttäen nimimerkkiä "Scrutator".

Juutalainen *Driberg*, joka käyttää nimimerkkiä William Hickey, kuuluu "Daily Expressin" (painos 2.400.000 kpl.) toimitukseen, ja hänen kirjoituksiaan on k. o. lehdessä melkein joka päivä. Hän pani Saksan vastaisen valhepropagandan alkuun heti sen jälkeen kun "Daily Expressin" bolshevikeille ystävällinen kirjeenvaihtaja Preston (nimimerkki Vanoc II) oli karkoitettu Saksasta vuonna 1934.

Monin verroin tärkeämpi on kuitenkin juutalaisten *rahallinen* määräämisvalta Englannin sanomalehdistössä. Englannissa ei ole mitään lakia, joka pakottaisi painattamaan sanomalehtiin niitten omistajain nimet, joten suuri yleisö ei voi ollenkaan tietää — eikä aavistaakaan — kutka todellisuudessa omistavat Englannin suurimmat sanomalehdet.

Joka päivä ilmestyvä kuvalehti "Daily Mirror" on esimerkiksi juutalaisen, Sir John *Ellerman*in määräämisvallan alaisena. Tämän isä oli suuri laivanvarustaja, ja tunnettu siitä, että hänen laivansa olivat — vastoin merenkulkuministeriön ja Llyodin varoituksia — aivan puutteellisesti varustetut, josta aiheutui paljon onnettomuuksia, mutta samalla niin suuria säästöjä hänelle itselleen, että hän rikastui tavattomasti.

"Daily Expressin" entinen kauppallinen johtaja on R. D. *Blumenfeld*-niminen juutalainen, joka nyttemmin on "Jewish Chronicle"-nimisen lehden omistaja. Tämä sama R. D. Blumenfeld on myöskin kuuluisan "mustan luettelon" toimittaja. Englantilaiset sanomalehtimiehet näet eivät ole perustaneet omaa ammattiliittoaan niinkuin monessa muussa maassa. Syynä siihen lienee, että he yleensä ansaitsevat melko hyvin, eivätkä siis ole suorastaan pakoitettuja taistelemaan palkkojensa koroituksien puolesta. Mutta jos joku heistä on kirjoittanut kirjoituksen, joka on juutalaisten (esimerkiksi mahtavien Lontoon Cityn finanssipiirien) etujen vastainen, niin hänen nimensä otetaan *Blumenfeldin* mustaan luetteloon. Ja tämä merkitsee, että hänet hyvin nopeasti eroitetaan toimestaan, eikä yksikään lehti tämän jälkeen uskalla ottaa häntä palvelukseensa. Hänen sanomalehtimiesuransa on päättynyt.

Mikäli joku itsenäisesti ajatteleva sanomalehden omistaja sittenkin yrittäisi ottaa sellaisen mustaan luetteloon joutuneen miehen lehtensä toimituskunnan jäseneksi, niin on siitä seurauksena, että kaikki Englannin suuret juutalaiset toiminimet ryhtyvät k.o. lehden suhteen *ilmoitus-boikottiin*. Ja koska ilmoituksista johtuvat tulot ovat yleensä sanomalehtien talouden perustana, niin mikään lehti ei voisi tällaista boikottia kestää kolmea kuukautta kauemmin, vaan sortuisi siihen.

Kuinka mahtava ase tämä ilmoitus-boikotti todellisuudessa on selvenee seuraavasta esimerkistä: Englannin "sanomalehtikuningas", lordi *Rothermere*, joka on "Daily Mailin" omistaja (painos 1.850.000 kpl.) ryhtyi pari vuotta sitten puoltamaan Sir Oswald *Mosleyn* Englantiin perustamaa fascistista suuntaa. *Rothermere* hallitsee noin 30.000.000 punnan arvoista omaisuutta ja on siis itse melko mahtava mies Englannissa. Mutta kun Englannin juutalaiset liikkeet yhtyivät häntä vastaan ja julistivat hänen lehtensä pannaan ilmoituksien suhteen, niin oli tämänkin voimamiehen pakko alistua ja luopua julkisesti kannattamasta fascistista suuntaa.

Heti Saksan ja Itävallan yhteenliittymisen jälkeen kutsui Englannin juutalainen toiminimi *Lewis* (suurten "yhteishinta-tavaratalojen" omistaja) kokoon konferenssin, jossa vaadittiin kaikkien saksalaisten ja itävaltalaisten tavaroiden pannaan julistamista. Toiset, samankaltaiset suuret juutalaiset toiminimet tukivat tätä toimenpidettä. Konferenssin päätöslausuma lähetettiin kaikille Englannin huomattavimmille sanomalehdille, ja kaikki julkaisivat sen — koska mukana seurasi kiertokirje, joka uhkasi ilmoitus-boikotilla, ellei päätöslausumaa julkaistaisi.

"Englannin vapaa sanomalehdistö", jonka varsinaiset ammattimiehet (kirjoittajat) kyllä ovat englantilaisia, eivätkä juutalaisia, siis itse asiassa ei sittenkään ole "englantilainen" vaan *juutalainen* sanomalehdistö. Eikä se ole "vapaa", vaan se on suurelta yleisöltä salassa pidetyn ilmoitus-terrorin alaisena ja siis pakoitettu toimimaan Englannin ja koko maailman juutalaisten eikä itse englantilaisten etujen vaatimuksien mukaisesti.

Näin ollen on Englannin yleinen mielipide todellisen juutalaisen rahadiktatuurin alaisena, ja tämä on vielä paljon vaarallisempi kuin Saksassa *muka* vallitseva "diktatuuri", sentähden, että se on *salainen*, joten yleisö *kuvittelee* saavansa puolueettomia tietoja ja ajattelevansa niitten perusteella "vapaasti" — jopa pitää tätä *kuviteltua* "vapauttansa" suurena ja kallisarvoisena hyveenä!

"Ihmiset haluavat tulla petetyiksi" sanoo sananlasku, ja edelläesitetyt tosiasiat ovat todistuksena siitä, että tässä sananlaskussa on hyvin paljon perää.

On ilman muuta selvää, ettei tällaista saladiktatuuria voida murtaa vain kauniilla sanoilla. Siihen vaaditaan *lujat otteet*. Sellaisiin onkin ryhdytty niin uudessa Saksassa kuin uudessa Italiassakin. Ei ole käytännössä vältettävissä, että yhteiskunta kokonaisuudessaankin joutuu tällöin jossakin määrin tuntemaan näitten otteitten lujuutta, mutta se on kestettävä, jotta sitten ajan mittaan toteutuisi parempi ja todellinen vapaus.

---

nollisin ja ajanmukaisin ratkaisu olisi tietysti, että tshekkiläiset ja slovaakit perustaisivat omat pienet valtakuntansa omilla kansallisilla alueillaan ja muut kansalliset vähemmistöt saisivat itsekukin vapaasti yhtyä eri naapurimaissa asuviin heimolaisiinsa. Tämä ratkaisu olisi kuitenkin niin mullistava "leikkaus", etteivät edes itse kansallisesti ajattelevat piirit ehdottomasti vaadi siihen ryhtymistä. Käytännöllisistä syistä he ovat valmiit tyytymään sellaiseen ratkaisuun, joka ulkopoliittisessa suhteessa jättää nykyisen Tshekkoslovakian rajat **täydellisesti** koskemattomiksi. Mutta tämän myönnytyksen vastineeksi he vaativat kansallisen aatteen **yhtä täydellistä** toteuttamista Tshekkoslovakian sisäisiä oloja järjestettäessä. Tämä merkitsee, että Tshekkoslovakiasta on tehtävä n.s. federatiivinen valtio, s.o. **muutamien eri kansallisuuksien liittovaltio,** lähinnä Sveitsin mallin mukaan. Itse asiassa onkin juuri Sveitsi parhaimpana esikuvana siitä, kuinka asiat ovat suhteellisen tyydyttävästi järjestettävät silloin kun muutamat eri kansallisuudet haluavat hoitaa asioitaan yhteisen valtiomuodostuman puitteissa.

Tällainen ratkaisu on oikeudenmukainen ja asiallinen sekä omiaan turvaamaan Euroopan rauhan. Suurimpana vähemmistönä olisivat tshekkiläiset tällaisessa liittovaltiossa ainakin yhtä hyvässä asemassa kuin muut kansalliset vähemmistöt, ehkäpä hieman paremmassakin. Mikäli olisi kysymys ainoastaan tshekkiläisistä, niin he tulisivat varmastikin suostumaan tähän ratkaisuun, elleivät juutalaiset olisi heitä yllyttämässä, lupaamalla heille jotakin **vielä parempaa** — toisten kansallisuuksien kustannuksella. Mutta edelläesitetyistä syistä koko maailman juutalaiset eivät halua tyytyä k.o. ratkaisuun, sillä se merkitsisi **kansallisen aatteen voittoa** Tshekkoslvakian valtion sisäisessä järjestelyssä, mikä on **maailmanjuutalaisuuden etujen vastaista.** Sentähden juutalaiset — rahansa voimalla hallitsemansa maailmanlehdistön välityksellä — "muovailevat" yleistä mielipidettä kaikissa maissa jättämään huomioonottamatta, että Tshekkoslvakian ongelma onkin ennenkaikkea — **juutalainen ongelma.** Kirjoitetaan seikkaperäisesti ehdotuksista ja vastaehdotuksista ja niiden yksityiskohdista, mutta salataan, että tämä kaikki on vain kilpi, jonka takana piilee juutalaisuuden ja kansallisen aatteen valtataistelu.

Tässä valtataistelussa kansalliset piirit haluavat rauhaa voidakseen jatkaa rakennus- ja viljelystyötään, kun taas juutalaiset salassa lietsovat sotaa — kansallisen aatteen tuhoamiseksi. Julkisuudessa juutalaiset kuitenkin luonteenomaisella kieroudellaan yrittävät päin vastoin kuvata kansallisia piirejä sodan lietsojiksi, muka uusien alueiden valloittamistarkoituksissa. Itse asiassahan on aivan kansallisen aatteen vastaista valloittaa sellaisia alueita, joilla asuu joku muu kansa, **sillä sellaisilla alueilla ei voida kansallista aatetta toteuttaa.**

Mikäli Tshekkoslovakian ongelma koskisi ainoastaan sen eri kansallisuuksien välisiä suhteita, niin lordi Runcimanin välittäjä-tehtävä olisi helppo. Se on vaikea sentähden, että siinä ovat maailmanjuutalaisuuden edut kyseessä, joita lordin omassa kotimaassa edustavat City-finanssin mahtavat piirit. Hänen pitää sovittaa ei ainoastaan Hodzan ja Henleinin välejä vaan myöskin koko maailman kansanrintamapiirien ja kansallisesti ajattelevien piirien välejä. Siinä onkin Tshekkoslovakian ongelman ydin.

Jos punta laskee,

mikä silloin Suomen valuuttapolitiikaksi?

Valmistavatko vapaamuurarit jälleen kansanriistoa?

Jokin aika sitten on alkanut liikkua huhuja punnan arvon piakkoin tapahtuvasta alenemisesta kansainvälisillä valuuttamarkkinoilla. Osaksi nämä huhut ovat jo toteutuneetkin.

"Mercator"in t.v. elokuun 13 p:n numerossa käsitellään tätä asiaa johtavassa kirjoituksessa otsikoin "Valuuttalevottomuus". Tämän verrattain pitkän kirjoituksen sisältö voitaisiin lyhyesti keskittää erään ranskalaisen filosoofin lauseeseen: "Varmuudella emme voi mitään tietää, emme edes sitä, ettemme tiedä mitään."

Luettelossaan erilaisista tekijöistä, jotka vaikuttavat kysymyksessä olevaan valuuttaproblemiin, ja joita on vaikea havaita ja määritellä, kirjoituksessa kuitenkin kokonaan syrjäytetään se, mikä on tärkeintä ja vaikeimmin ratkaistavissa: suurfinanssin salavehkeet sellaisina kuin niihin on ryhdytty siinä tarkoituksessa, jotta aktiivisesti voitaisiin vaikuttaa valuuttamarkkinoiden kehitykseen. Kirjoitetaan kulisseista ja näyttelijöistä, mutta lavastajat jätetään mainitsematta.

"Hulluja kuvitteluja" — huudetaan ehkä meille niin oikealta kuin vasemmaltakin. Niin, mikähän siinä sitten on niin "kuviteltua"? Eikö siis ole olemassa mitään juutalaisia pankkiireja? Eikö heidän käytettävänään ole suunnattomia pääomia? Eivätkö juutalaiset muka tuekaan toisiaan? Ovatko he ehkä idealisteja, jotka ajattelevat muiden kansojen hyvinvointia? Sanoiko ehkä juutalainen Walter Rathenau — A.E.G:n johtaja, raaka-ainediktaattori ja ulkoministeri — ainoastaan leikillään, kun hän julkisesti selitti, että maailman kohtaloita todellisuudessa johtaa noin 300 rahamiestä, jotka hyvin tuntevat toisensa, mutta ovat verrattain tuntemattomia suurelle yleisölle?

Kansanrintamamaiden niin yleistä kuin taloudellistakin politiikkaa hallitsevat verrattain yksinvaltiaasti juutalaisten rahalliset edut. Varsin suuressa määrin on asianlaita tällainen Ranskassa, ja niin se on Englannissakin — varsinkin se oli niin edellisen hallituksen aikana, jolloin siellä oli m.m. Rothshildien nöyrä käskyläinen Eden ulkoasiainministerinä. Nyt siellä on enemmän sananvaltaa kansallismielisemmillä miehillä, m.m. pääministeri Chamberlainilla ja ulkoministeri lordi Halifaxilla. Hyökkäys brittiläisen imperiumin valuuttaa vastaan olisi hyvinkin omiaan kiristämään jarruja heidän poliittisen toimintansa tiellä...

Mutta toinenkin mahdollisuus on otettava huomioon. Juutalainen rahavalta on mahtava, mutta ei kuitenkaan kaikkivoipa. Se ei ole voinut estää puna-Espanjan pesetan alenemista murto-osaan kansallisen Espanjan pesetan arvosta. Ja yleisenä sääntönä pitää paikkansa, että vakava rahakanta merkitsee voimaa, horjuva rahakanta heikkoutta. Ylpeän brittiläisen imperiumin ei ole sallittu tehdä tämän suhteen mitään poikkeusta.

Kumpi näistä kahdesta otaksumasta lieneekin oikeampi, niin on meillä Suomessa täysi syy valppaasti seurata asian kehitystä, ei ainoastaan liikenäkökannalta, vaan myös maamme uhanalaista geopoliittista asemaa ajatellen. Mutta pelkästään taloudellisessakaan suhteessa meillä ei ole varaa ainoastaan todeta kykenemättömyytemme edeltäpäin näkemään, millaiseksi tilanne muodostuu. Englanti on suurin ostajamme ja Suomen markka on läheisesti sidottu puntaan. Ankarassa todellisuudessa meidät pakotetaan toimimaan tämän asian suhteen riippumatta siitä, missä määrin meidän onnistuu ratkaista kaikki ongelmat. "Mercator"in kirjoitus voi olla tarpeellisena varoituksena tekemästä ennenaikaisia johtopäätöksiä, **mutta se ei** voi johtaa meitä siihen pisteeseen,

jossa voimme pysähtyä. Meidän täytyy, niin pitkälle kuin kykymme riittävät, koettaa muodostaa itsellemme selvä käsitys punnankurssikysymyksestä ja sen merkityksestä oman maamme suhteen.

Sen sijaan että on tavallista, että myyjämaa noteeraa tuotteensa omassa rahassaan, meidän Englantiin myyjämme ottavat maksun punnissa — siis ostajamaan rahassa. Punnat he sitten vaihtavat Suomen markoiksi, joilla he ostavat metsiä ja maksavat työmiestensä palkat. He ovat siis samalla tavarankauppiaita ja valuuttakauppiaita. Mitä enemmän Suomen markkoja he saavat puunnillaan, sitä enemmän he ansaitsevat valuuttakaupallaan, ja sitä enemmän saa Suomen kansa maksaa kaikista tuontitavaroistaan, elintarpeista, raaka-aineista ja koneista kotimarkkinateollisuutta varten j.n.e. Niin omituiselta kuin se kuuluukin, ei niinmuodoin kysymys Suomen markan punnankurssista ole ensi sijassa kysymys Suomen suhteesta Englantiin, vaan se on kysymys Suomesta Englantiin myydyistä tavaroista saadun hinnan jakautumisesta omassa maassamme.

Se on edelleen kysymys siitä, miten kalliisti meidän on maksettava tuonnistamme kaikista niistä maista, joiden valuutta ei noudata punnan kurssia. Ja vihdoin siinä on kysymys siitä, missä määrin säästäjien pääoma on saatettava "kutistumaan kokoon" arvossa huonontamalla Suomen markan arvoa, tai pyritäänkö rahan arvo säilyttämään.

Nämä näkökannat on otettava huomioon kysymyksen ollessa siitä, miten meidän valuuttapolitiikkamme on järjestettävä siinä tapauksessa, että huhut punnan laskemisesta näyttäytyvät tosiksi. Silloin on "kirkko asetettava keskelle kylää", ettei liian suuressa määrin vaikeutettaisi puunjalostustuotteittemme eikä maataloustuotteittemme vientiä puntamaihin pysyttämällä Suomen markka korkeassa kurssissa, jos punta laskee. Mutta toiselta puolen ei myöskään ole vaikeutettava välttämättömien tuontitavaroittemme maahantuontia eikä veroitettava säästäjien pääomia seuraamalla aste asteelta puunjalostusteollisuutemme etujen mukaisesti punnan mahdollista laskua. Kaavoja tai numeroita, jotka osoittavat, mikä menettely tällaisessa tapauksessa olisi oikein, ei voida tällä hetkellä esittää, vaan kysymys voidaan ratkaista ainoastaan jatkuvalla selvänäköisyydellä ja valppaudella. On tärkeätä, että meille on selvänä, millainen kysymys on luonteeltaan, että huomaamme valuuttapolitiikan olevan "kaksiteräisen miekan" — ja samalla, että se on alue, missä kulissientakaiset vehkeilyt voivat aiheuttaa suunnattomia yksityisluontoisia voittoja yhteisedun kustannuksella niin hyvin omassa maassamme kuin suurilla maailmanmarkkinoillakin. On myöskin muistettava, ettei tätä kysymystä ole arvosteltava ainoastaan ahtaalta liikenäkökannalta, vaan että myöskin otetaan huomioon sellaiset valtapoliittiset seikat, joilla voi olla vaikutusta maamme ulkopoliittiseen turvallisuuteen.

Viimeksi näkyneistä uutisista päättäen näyttävät punnan huonontumista koskevat huhut osoittautuvan tosiksi. Saksan taholta on esitetty, että tämä maa pysyttelee syrjässä "valuuttalevottomuudesta", toisin sanoen, ettei Saksan rahakannan vakavuudella ole pelättävänä mitään tartuntaa Englannin huonontuneenkaan valuutan taholta. Tri Hjalmar Schacht on Saksassa alun perin suhtautunut purevalla ivalla kansainvälisen pääoman vehkeilyihin valuuttamarkkinoiden alueella. Aikanaan hän järjesti niin, että saksalaisia tavaroita saatiin viedä maasta ainoastaan Saksan rahassa tapahtuvaa hinnansuoritusta vastaan. Sen avulla hän esti m.m. sen, ettei valuuttakysymys Saksassa kykene kehittymään niin arkaluontoiseksi maan sisäiseksi jakokysymykseksi, millainen se on esim. Suomessa, ja teki Saksan rahakannan huomattavassa määrin riippumattomaksi kansainvälisten valuuttamarkkinoiden vehkeilyistä. Meillä Suomessa tuskin on mitään mahdollisuutta osoittaa niin suurta horjumattomuutta, koska puunjalostusteollisuutemme laajassa mitassa nojautuu englantilaisten ostajien etumaksuihin, joiden armosta ja suosiosta se siis on hyvin suuressa määrin riippuvainen. On kaikkea muuta kuin onnellista, että meidän maamme on niin huomattavassa määrin riippuvainen yhdestä ainoasta erityisestä elinkeinonhaarasta, sillä siitä johtuu ei ainoastaan taloudellinen, vaan myöskin poliittinen riippuvaisuus. Jättämättä tietenkään alttiiksi puunjalostusteollisuudenkaan elintärkeitä etuja, meillä on sen vuoksi syytä edistää entistä monipuolisemman elinkeinoelämän kehitystä, jolloin valuuttapolitiikka, kuten tässä on osoitettu, esiintyy tärkeänä tekijänä.

Siinä tapauksessa, että punta huomattavasti huononee, Suomi tietenkin kärsii tappiota myydessään puunjalostustuotteitaan punnissa laskettuna samaan hintaan kuin aikaisemmin. Silloin olisi tietenkin parasta kohottaa vastaavasti hintoja. Mutta sen mahdollisuudet riippuvat kuitenkin markkinatilanteesta, joten se ei ole meidän vapaassa vallassamme. Jos meidän on pakko myydä huokeammalla, koska suurin ostajamme on tullut heikommaksi, niin tappio on saatettava kohtaamaan maata niin tasapuolisesti kuin mahdollista Jos huonnonnamme rahakantaamme auttaaksemme puunjalostusteollisuutta, niin kallistuvat m.m. kotimarkkinateollisuutta varten tuotetut raaka-aineet, mikä voi johtaa myyntivaikeuksiin ja työttömyyteen erinäisillä aloilla. Tasaisempi jakautuminen voidaan siinä tapauksessa saavuttaa paremmin siten, että vientiteollisuus pelastetaan vientipalkkioita käyttäen (nehän on hankittava verotuksella, joka etupäässä joutuu parempiosaisten kannettavaksi yhteiskunnassa) kuin rahakannan huonontamisella. Niin on tehty Saksassa, ja päälle päätteeksi hyvin tuloksin. Pitämällä Saksan rahakannan korkeana annetaan kotimarkkinateollisuudelle mahdollisuuksia hankkia raaka-aineensa halvemmalla ja pitää teollisuus täydessä käynnissä, ja jotta Saksan vienninharjoittajat voisivat myydä riittävästi käypiin hintoihin (ja siten hankkia maalle tarpeeksi ulkomaista valuuttaa, jota vaaditaan tuontia varten), heitä tuetaan vientipalkkioiden avulla.

Muutenhan meilläkin sovelletaan samaa ajatusta m.m. maataloustuotteiden viennissä. Jos tahdotaan estää korkeamman rahanarvon vaikutusta ylellisyystavarain tuonnin kiihottajana, niin asiahan voidaan helposti auttaa sopivilla tullinkorotuksilla. Tällaisen ratkaisun puolesta puhuu myös se tosiasia, että vakavaan rahakantaan sisältyy turvallisuudentunto, jota vastoin epävakainen rahakanta vaikeuttaa laskelmia ja sitoo pääomia keinotteluun, mikä tekee vaihdon epätasaiseksi. Meidän täytyy varoa saattamasta voimaan sellaista epävarmuuden aiheuttajaa ainoastaan sen vuoksi, jotta tilannetta helpotettaisiin vain yhdelle — vaikkakin hyvin tärkeälle — teollisuuden haaralle.

Muuttuuko Ranska

vähitellen „demokraattisen" kansanrintamahallituksen ansiosta juutalais-neekeriläiseksi valtioksi?

Vapaamuurarius sai jo hyvin varhain suuren vaikutusvallan Ranskassa, ja juuri siellä ranskalais-skottilainen vapaamuurarijärjestelmä kehitettiin määrättyjen piirien salaiseksi poliittiseksi taistelujärjestöksi. Ranskan Suur-Orientti lukuisine tytärjärjestöineen onkin nykyisin voimakkain poliittinen vapaamuurarijärjestö. Samalla on juutalaisilla jo Ranskan suuren vallankumouksen ajoista alkaen ollut joko suoraan tai vapaamuurariuden välityksellä ratkaiseva vaikutusvalta Ranskan poliittisessa elämässä. Tämä turmiollinen vaikutus on selvästi havaittavissa aina meidän päiviimme asti, ja sen huippukohdan muodosti Ranskan liitto juutalais-bolshevistisen Neuvosto-Venäjän kanssa.

Ranskan parlamentti on koko viime vuosisadan ajan ollut vapaamuurariparlamentti, eikä siis Ranskaa sanotakaan syyttä vapaamuuraritasavallaksi. Looseissa suunniteltiin perustus Ranskan v:n 1789:n vallankumoukselle, vallankumousta johdettiin looseista, ja sieltä oli myös lähtöisin sen kuuluisa tunnuslause "vapaus, tasavertaisuus, veljeys", joka vuodesta 1770 lähtien oli ollut Ranskan vapaamuurariuden tunnuksena.

Vallankumouksen huomattavimmat johtajat, kuten Danton, Robespierre, Marat ja monet muut olivat vapaamuurareita, viimeksi mainittu, vallankumouksellisten kiihoituskirjoitusten ja lehtien julkaisija sitäpaitsi vielä juutalainen. Ns. valistusajan huomattavimmat ensyklopedistit, kuten Voltaire, Montesquieu, Diderot, Condorcet jne. olivat niinikään vapaamuurareita, ja Ranskan suurloosi kustansi suuren osan heidän kirjoituksistaan. Yksinpä suuren vallankumouksen pääpyövelikin, juutalainen Samson, oli vapaamuurari. Myöskin vallankumouksen ajoilta tunnetut miehet Mirabeau, Lafayette ja Brissot olivat vapaamuurareita. Edelleen voidaan mainita, että Napoleonin marsalkoista Bernadotte ja Massena, Napoleonin veli Josef, joka oli Espanjan kuninkaana, ja lanko, Neapelin kuningas Murat sekä monet muut, olivat vapaamuurareita.

Myöskin vuoden 1848 tasavaltalaisessa hallituksessa oli suuri joukka vapaamuurareita, mm. juutalainen Isaak Crémieux, joka sittemmin vv:n 1870—71:n saksalais-ranskalaisen sodan jälkeen, ollessaan vapaamuurariuden "ylimmän neuvoston täysivaltaisena suurkomentajana", asetti 1 miljoonan frangin palkinnon keisari Wilhelm I:n päästä.

Kaikki Ranskan presidentit Mac Mahonista alkaen ovat kuuluneet vapaamuurariuteen, samoin suurin osa kaikista Ranskan valtiomiehistä. Viime ajoilta voidaan tällaisista mainita Poincaré, Clémenceau, Briand, Painlevé, Viviani, Millerand, Thomas, Delcassé, Pichon, Herne, Herriot, Philippe Berthelot. Viimeksi mainittu valmisti kaikki diplomaattiset nootit heinäkuun kohtalokkaina päivinä 1914 ja oli sittemmin pahasti sotkeutunut Kiinanpankin skandaaliin v. 1922.

Vuoden 1789 vallankumouksen puhjetessa Ranskassa oli yli 700 vapaamuurariloosia, joissa oli yhteensä paljon jäseniä. Kun vapaamuurarit aluksi olivat käyttäneet hirmuvaltaa ja pyöveleitä saadakseen vallankumouksen toteutetuksi, niin eräs näistä pyöveleistä, Robespierre, reväistyään vallan itselleen käytteli sitä niin että vapaamuurarienkin päät alkoivat olla löyhässä. Kun bolshevikit tekivät Venäjällä vastaavanlaisen vallankumouksen, he koettivat olla viisaampia ja muodostivat tuekseen salaisen poliisin niin poliittisessa, yhteiskunnallisessa kuin sivistyksellisessäkin suhteessa.

Englannin ulkopolitiikkaa arvostellaan.

Eräs brittiläisen imperiumin huomattavimpia valtiomiehiä, Autsraalian teollisuusministeri *Menzies*, kävi äskettäin Lontoossa. Ennen Australiaan paluutaan hän antoi selityksen, jossa hän korosti, että jokaiselle Englannin hallitukselle on oltava selvänä, ettei sen ulkopolitiikka koske ainoastaan emämaata ja sen asukkaita, vaan ratkaisevissa kysymyksissä sen on otettava huomioon myöskin dominioiden näkökannat. Menzies, joka sitä ennen oli käynyt Saksassa ja tutkinut siellä vallitsevia olosuhteita, lausui jatkaessaan selitystään, suuresti kunnioittavansa Saksan kansaa ja siellä vallitsevia olosuhteita. Viime vuosien saavutukset ja edistysaskeleet olivat tehneet häneen syvän vaikutuksen. Hänellä oli kuitenkin sellainen käsitys, etteivät saksalaiset antaneet tarpeeksi arvoa brittiläiselle luonteelle ja ajatustavalle, mutta hän lisäsi, että tämä johtui ehkä enemmän englantilaisten omasta esiintymisestä kuin saksalaisten ymmärtämishalun puutteesta ja lausui toivomuksenaan, että nämä maailman kaksi suurinta ja voimakkainta kansakuntaa löytäisivät toisensa. Tässä tarkoituksessa tämä australialainen valtiomies varoitti Englantia jatkuvasta mielettömästä jurnutuksesta Saksaa kohtaan tämän maan sisäpoliittisten olojen johdosta, jotka kerta kaikkiaan eivät koske Englantia. Hän selitti samalla, että hänen lujana vakaumuksenaan oli, ettei Saksa toivonut sotaa, koska saksalaiset samoin kuin jokainen ajatteleva ihminen tietää, että nykyaikainen sota johtaisi ainoastaan hävitykseen kaikkien niiden kansakuntien piirissä, jotka sotaan osallistuvat. Hän ihaili erityisesti Saksan nuorison työvalmiutta ja intoa suuren kokonaisuuden hyväksi ja sanoi, että jos Englannin demokratia tahtoo elää edelleen, sen on opittava palvelemaan kokonaisuutta

Ministeri Menzies'in lausunnon johdosta kirjoittaa "Times", että todellakin olisi jo aika lopettaa hyökkäykset Saksaa vastaan sen vuoksi, että sen valtiosysteemi niin jyrkästi eroaa englantilaisesta ja lisää, että Englanti voisi hyvinkin ottaa oppia siitä kurista ja uhrivalmiudesta, joka on Saksan kansassa luonteenomainen.

Jokseenkin samanaikaisesti Menzies'in lausunnon kanssa on Australian ulkoministeri ankarasti arvostellut imperiumin dominioiden ministeriön työskentelytapoja. Hän pitää tätä laitosta ajastaan erehtyneenä ja varoittaa *Englannin vaarallisesta poliittisesta pelistä Espanjassa*, sen epätyydyttävistä suhteista Italiaan ja Lontoon poliitikkojen seikkailunluontoisesta suhtautumisesta Tshekkoslovakian kysymykseen. Hän selittää, että niinhyvin nämä kysymykset kuin suhtautuminen Saksaankin nähdään dominioissa aivan toisella tavalla kuin emämaassa ja vaatii, että on aika johtaa brittiläistä politiikkaa siten että se vastaa dominioidenkin näkökantoja.

sa tshekan ankarasti vartioiman punaisen armeijan, jonka turvissa he ovat pysyneet vallassa. Miten kauan tällainen sitten onnistuu, on eri asia. Olosuhteet näyttävät Venäjällä kuitenkin kehittyvän siihen suuntaan, että tästä hirmu- ja pakkovallasta vapauttavan vastavaikutuksen täytyy tulla ennemmin tai myöhemmin. Suuren kansakunnan väkivaltainen orjuutus ei voi missään tapauksessa jäädä pysyväiseksi.

Joka tapauksessa tilanne on sellainen, että nykyistä Ranskaa hallitsevat kokonaan juutalaiset joko suoraan tai vapaamuurariuden välityksellä. Ja että ohjeita otetaan myös juutalaisten hallitseman Neuvosto-Venäjän taholta (Stalin on leikkipallo Kaganovitshin juutalaisperheen käsissä), osoittaa ei ainoastaan liitto bolshevikien kanssa, vaan myös ehdoton kuuliaisuus Kominternin ohjeille, kuten Dimitroffin kehoitukselle muodostaa "demokraattinen kansanrintama", mistä oli seurauksena Ranskan avunanto Espanjan bolshevisoimisyritykselle. Mihin tämä kaikki tulee lopulta johtamaan, sen saamme nähdä lähimmässä tulevaisuudessa: "Demokraattisen" juutalaisvapaamuurarillisen kansanrintamahallituksen surullinen seurausilmiö alkaa jo nyt sukeltautua esiin — ja ellei Ranskan kansan terve aines herää ajoissa asettamaan sille sulkua, niin Ranska muuttuu vähitellen juutalais-neekeriläiseksi valtioksi.

Vapaamuurarillisen tunnuslauseen "vapaus, tasavertaisuus, veljeys" nimessä on vähin erin avattu portit juutalaisten ja neekerien maahantuontia ja maahanmuuttamista varten. Mitä nimittäin tulee Ranskan siirtomaa-armeijaan, sitä on tänä vuonna niin suuressa määrin täydennetty alkuasukasjoukoilla, indokiinalaisilla ja neekereillä, että ranskalaisia sotilaita siinä on enää vain kolmasosa. Ja kun julkisesti selitetään, että värillistä ihmistäydennystä tullaan käyttämään entistä enemmän ja samaan aikaan juutalaisia tulvii maahan jatkuvana virtana, on helppo päätellä, mihin tällainen 50—100 vuoden kuluttua johtaa. Ranskan kansan oma syntyväisyys alenee jatkuvasti pelottavassa määrässä. Kun sitävastoin mustat ja juutalaiset sekä omassa keskuudessaan että seka-avioliitoissa tulevat varmasti osoittamaan suurta syntyväisyyttä, niin maan väestö saa vähitellen edellä viitatun juutalais-neekeriläisen luonteen. Mitä tällä hetkellä tulee juutalaisvaikutukseen, joka maahanmuuton ansiosta jatkuvasti lisääntyy, voidaan todeta mm. seuraavaa. Jos katsellaan Pariisin viime vuoden lääkäriluetteloa, hämmästytään juutalaislääkärien tavattoman suurta lukua. Muun ohessa voidaan huomata, että kirkollisen johdon alaisena toimivasta Saint-Antoine-sairaalasta näyttää kerrassaan tulleen täydellisesti juutalaistunut laitos. 50 % lääkäreistä on juutalaisia ja muu henkilökunta on vielä suuremmassa määrin juutalaistunut. Kuvaavana esimerkkinä lääkärikunnan juutalaistumisen tuottamasta vaarasta mainittakoon, että Ranskassa tri Querrioutin laatiman tilaston mukaan oli kaikista viime vuoden aikana sikiönlähdettämisestä, väkisinmakaamisesta ja muista samantapaisista rikoksista tuomituista lääkäreistä *95 % juutalaisia!*

Pariisin n. 2.000 asianajajasta on n. 40 % juutalaisia. Valtion taidelautakunnan ("Beaux Arts") pääjohtaja on juutalainen M. Huisman (hänen edeltäjänsä oli juutalainen Paul Leon). Kansallismuseon presidentti on juutalainen David Weil. Kaunotaiteiden opiston johtaja on juutalainen Landowski. Taulujen pääostajia ovat juutalaiset Bernheim, Hessele, Barreiro ja Wildenstein. — Mihin tällainen tulee johtamaan, ymmärtää jokainen helposti, jos muistetaan, mitä vuoden vaihteessa kirjoitimme tässä lehdessä kirjoituksessa "Rappeutunutta taidetta", missä käsiteltiin juutalaisten osuutta kaikkeen siihen roskaan, mitä Weimarin systeemin aikana Saksassa muka taiteen nimessä ostettiin museoihin. Ja kuvaavaa on myös se ranskalainen "taide", jota "taidearvostelija" Tandefeltin ylistämine lapamatoineen esiteltiin Artek-nimisessä "taidesalongissa" Helsingissä. — Louvre-koulun johtajana on juutalainen André Blum. Kaunotaiteiden lautakunnan varainhoitajana on juutalainen Raymond Isay. Kansalliskirjaston hoitajana ja johtajana on juutalainen Jules Coin.

On itsestään selvää, että Pariisin pörssin kaikkia huijauksia johtavat juutalaiset. Myös Ranskan yleisradio, ja kuten ennen on monta kertaa mainittu, sanomalehdistö ja kaikki tietotoimistot ynnä monet muut kansallisen elämän tärkeät ilmenemismuodot järjestöineen ja laitoksineen ovat kauttaaaltaan juutalaisten käsissä.

Valopilkkuna tässä pimeydessä on kuitenkin, että Ranskassakin on olemassa kansallismielisiä aineksia ja piirejä, jotka tämän tästä esittävät julkisia vastalauseita Ranskan kansallisen elämän tietoista juutalaistamista vastaan. Niinpä esim. saadaan varakreivi Lion de Povein'in julkaisemasta aikakauslehdestä "Contre Revolution" lukea seuraava meilläkin varteenotettava tapaus: Eräässä Parisiin kaupunginvaltuuston kokouksessa teki juutalaisystävällinen valtuusmies M. Louis Duteil ehdotuksen, että maahansaapuneet juutalaiset pakolaiset mitä pikimmin kansallistettaisiin ja he saisivat muuttaa nimensä ranskalaisiksi, jotta heidät siten saataisiin kansaan piilotetuiksi. Tätä vastaan esitti kansallismielinen valtuusmies Darquier de Pellepoix mitä ankarimman vastalauseen, moittien Ranskan julkisen ja sivistyksellisen elämän juutalaistamista, mistä tässä edellä on ollut puhe, ja varoitti juutalaisten maahantulvimisesta ja sen yhteiskuntaa mädättävistä ja hajoittavista seurauksista. Kun tämä ranskalainen vastalauseentekijä oli lopettanut puheensa, pyysi juutalainen valtuusmies Leon Mauvais puheenvuoron ja esitti vastalauseen edellisen puhujan "ranskalaisten loukkausta" vastaan, mihin de Pellepoix rauhallisesti vastasi, etteivät juutalaiset ole, eivätkä koskaan voi tulla *ranskalaisiksi,* vaikka heidät on otettukin Ranskan alammaisiksi. Kun tämän jälkeen poliisiprefektuurin pääsihteeri esitti, ettei juutalaiskysymystä pitäisi lietsoa esiin, koska se johtaisi kansallisiin erimielisyyksiin, valtuusmies de Pellepoix lopetti vastauksensa seuraavin sanoin: "Ehkäpä poliisiprefektuurin pääsihteeri sallii minun palauttaa muistiin, mitä eräs henkilö, joka joka tapauksessa on esittänyt määrättyä osaa Ranskan historiassa, Napoleon Bonaparte, lausui kerran eräässä valtioneuvoston istunnossa v. 1806: 'Olisi kuitenkin todella alentavaa ranskalaisille, jos he suostuisivat siihen, että heitä hallitsisi maailman ala-arvoisin rotu.' "

Valtuusmiesneuvoston toimesta Pariisin koko juutalaislehdistö vaikeni tästä mainitussa istunnossa tapahtuneesta välikohtauksesta, mutta se tuli kuitenkin julkisuuteen edellämainitun aikakauslehden välityksellä. — On syytä toivoa, että Ranskan kansallinen liike kasvaisi niin voimakkaaksi, että myöskin se ennen pitkää kykenisi ryhtymään puhdistamaan maata vieraan rodun vaikutuksesta. Sillä jos tuo maa jatkuvasti soluu niille raiteille, joita valhedemokraattinen kansanrintamahallitus sille asettaa, johtaa kaikki lopuksi siihen, että Ranska muuttuu juutalais-neekeriläiseksi valtioksi.

Jos Saksaa ja Ranskaa tarkastetaan rinnakkain toistensa valossa, saadaan selvä kuva näissä maissa nykyisin vallitsevista vastakohdista.

Ranskassa jyrkästi aleneva syntyväisyys, poliittinen sekasorto, sivistyksellinen bolshevismi, kaikki valta kansainvälisten piirien käsissä ja vieraiden rotujen maahantulviminen, joiden kansaanliittäminen merkitsee rodunhuonontumista ja rappiota, sanalla sanoen kansallista kuolemaa.

Saksassa syntyväisyyden lisääntyminen, poliittinen järjestys ja voima, sivistyksen ohjaaminen takaisin terveille raiteille juutalaisten aiheuttaman rappiotilan jälkeen, samanlaisen, millainen nyt vallitsee Ranskassa, kaikki valta kansallisissa käsissä, vieraan rodun poissulkeminen kansa- ja yhteiskuntaruumiista, rodun mikä oli saastuttamaisillaan ne, voimakas kansallinen rakennustyö ja taistelu kaikkia mädännäisyysilmiöitä vastaan. Sanalla sanoen: kansakunta, joka oltuaan pirstoutunut, liittyy nyt yhteen, luodakseen vastaisen voimansa ja suuruutensa — siis elävä kansa!

Y. W. J.

SINIRISTI 1938.

Siniristi pyrkii vähäiseltä osaltaan luomaan pohjaa uudelle kansalliselle valtio- ja yhteiskuntarakennukselle, suomalaiselle kansallisvaltiolle. Yhtä varmasti kuin vanhan lahonneen yhteiskunnan hävittämiseksi vaaditaan kirpeää, mutta siitä huolimatta asiallista arvostelua, yhtä varmasti uuden luominen edellyttää positiivista rakentavaa työtä ja vankkumatonta uskoa totuuden ja oikeuden voittoon. Tälle uudestirakentamistyölle tulee *Siniristikin* mahdollisuuksiensa mukaan omistamaan huomiota.

Siniristi ilmestyy nyt tässä uudessa asussaan yksinomaan vapaaehtoisten avustajien ja kirjoittajien avulla toimitettuna 20 kertaa vuodessa.

Tilaushinnat: 1/1 vuosik. 30 mk, 1/2 vuosik. 18 mk, 1/4 vuosik. 10 mk; irtonumerot 1:50.

Siniristin tilauksia vastaanottavat asiamiehet, postitoimistot, kirjakaupat ja Rautatiekirjakaupan myymälät kautta maan. Tilauslistoja lähetetään asiamiehille pyydettäessä. Asiamiespalkkiot ovat samat kuin ennenkin. Tarmokkaita asiamiehiä otetaan.

Vetoamme lukijoihimme: Ryhtyköön jokainen irtonumeron ostaja tilaajaksi! Hankkikoon *jokainen* lukija *ainakin* yhden uuden vuositilauksen oman tilauksensa lisäksi!

KUSTANNUS-OY. VASARA,

Helsinki. P. Roobertink. 10.

Allekirjoittanut tilaa täten *Siniristin* 1938

1/1 vuosik. .... 30.—
1/2 „ .... 18.—
1/4 „ .... 10:—

Maksu Smk .... seuraa mukana.
Maksun Smk .... saa periä postiennakolla. (Tarpeeton pyyhitään ylitse).

.... ssa / 1938

....
Nimi.)

....
(Täydellinen osoite.)

KUSTANNUS-OY. VASARA,

Helsinki. P. Roobertink. 10.

Allekirjoittanut tilaa täten *Siniristin* 1938

1/1 vuosik. .... 30:—
1/2 „ .... 18:—
1/4 „ .... 10:—

Maksu Smk .... seuraa mukana.
Maksun Smk .... saa periä postiennakolla. (Tarpeeton pyyhitään ylitse).

.... ssa / 1938.

....
Nimi.)

....
(Täydellinen osoite.)

Punaiset luovuttavat taistelulippunsa.

Punaisen kapinan aikana Wienissä helmikuussa 1934 taisteli ryhmä palokuntalaisia erikoisen uljaasti punaisten puolella. Heidän johtajansa otti kuitenkin syyn itselleen, ja selitti, että he olivat toimineet annettujen määräysten mukaan. Hänet hirtettiin, ja toiset 11 tuomittiin pitkäksi aikaa vankeuteen. Kun Saksan ja entisen Itävallan yhteenliittyminen oli tapahtunut, Wienin uusi pormestari — hänet oli tuomittu elinkautiseen vankeuteen Schuschnigg'in vallan aikana — antoi kutsua luokseen edellä mainitut palokuntalaiset. Hän selosti, että kansallissosialistit kunnioittavat vastustajia, jotka ovat valmiita kuolemaan aatteensa puolesta. Kansallinen sosialismi, joka tietää ja tahtoo eroittaa viettelijät vietellyistä, on nyt saanut määräämisvallan, sanoi hän, ja **tulee toimeenpanemaan sen hyvän, mikä sisältyy sosialidemokratiaan. Hän halusi sentähden tiedustella heiltä, luulivatko he voivansa lojaalisesti tukea ja työskennellä tällaisen valtion rakentamiseksi? Ja kun he liikuteltuina myöntyivät, ojensi hän heille jokaiselle kättä, jonka jälkeen jokainen sai palata takaisin entiseen toimeensa. Asia teki mullistavan vaikutuksen työläisten keskuudessa.**

Vielä samana päivänä eräs salaisen punaisen suojeluskunnan osasto luovutti tähän asti tarkasti piiloitetun taistelulippunsa kansallissosialistiselle puolueelle merkiksi siitä, että he katsoivat entisten johtajiensa pettäneen heidät. Nyt he halusivat ottaa osaa siihen kansayhteyteen, jota kansallissosialismi rakentaa.

Yleisön palsta.

Valamon kulta.

Käännyn täten Siniristin toimituksen puoleen kysymyksellä: Missä on Valamon kulta, jonka häviämisestä on aikoinaan ollut julkisuudessa tietoja? En ole huomannut, että sanomalehdistössä olisi ollut mitään tietoja tämän kullan lopullisesta kohtalosta. Olisi kuitenkin ehdottomasti paikallaan, että yleisömme saisi tästä selvät tiedot, ja kysyn sentähden voiko Siniristin toimitus hankkia asiassa selvyyden.

Kunnioittaen
K. H—n.

Siniristin toimitus on ehdottomasti kysyjän kanssa samaa mieltä siitä, että yleisöllämme on oikeus saada tietää tästä asiasta selvä totuus ja tulee tekemään parhaansa saadakseen siitä tietoja sekä toivoo voivansa jo ensi numerossa antaa selvittävän vastauksen. Tällä hetkellä voimme vaan ilmoittaa, että *sitä ennen* k.o. kulta oli jonakuna aikana Suomen lähetystössä Moskovassa.

Siniristin toimitus.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.